

KRAKONOŠŮV CYKLOMARATON

Dreamer – Spalující zar a snih v Krkonosich

Krakonosuv cyklomaraton slibuje tropické teploty, což budi obavy asi většiny účastníků včetně mě. Hlavně je ale důležité, že se vůbec uskuteční, před měsícem dvěma bych tomu přilil neveril. Přípravu na vedro dělám v týdnu na ROUVY, kdy si záměrně dávám jízdy na trenážeru v domácí sauně. V pátek se jdu odpoledne ještě na hodku a něco proběhnout, takže na vedro bych měl být připraven. Ranní cesta s Mlhošem a Camrdou probíhá poklidně, stihneme kávu u benzinky někde za Hradcem. Kávu si ale setřím s tím, že ho dopiju až před startem. Prezentace taky bez komplikací, covid self report odevzdány. Nasleduje moje i přes upozornění od Strejdy že jdu špatným směrem tradiční návštěva dámských toalet. Dnes by to asi slo na pánských, ale zvyk je železná kosile. Moc se ani nerozjízdim, v tom horku které začíná narůstat to nemá cenu. A tak už půl hodiny před startem stojím mezi prvními na startu, pěkně ve stínu pod reklamním bannerem. Za chvíli je plno, stojím vedle McHammera. Vidím staré známé tváře, pár jich tradičně drže jde zepředu do přední lajny. O to větší respekt Kolíkáčovi a Lukovi, které jsem od rána neviděl a pak se najednou vedle mě objevili pár km po startu. Vyjezd z města docela v pohodě, ale balík čítá přes 300 jmen. Jede se mi docela dobře, ale sance napít se moc není, právě kvůli velikosti balíku. Docela se propracuji i dopředu a když přijde první brček na Stachelberg, tak si říkám, že docela pohoda a najednou mám na vrcholu menší díru. Což si říkám, že snadno zalepím, ale kdepak, najednou se ohlednu, za mnou nikdo, přede mnou díra. Jedu tak naplno, ještě byla sance dojet M. Vodaka, ale i ten mi poodjel. Jedu tak ve dvou s jedním borcem, celni balík kde bude přes 50 lidí před námi. Nasleduje 10min casovka dvojic naplno, ale nakonec ve sjezdu celou sjedeme, když se zvolní. Teplota atakuje 30 stupňů a více, ale já jsem happy v celni balíku. Konečně sance trochu se napít, dám i gel, ale na nějaké větší jídlo to nevidím. McHammer hlásí ztracený bidon, dám mu parkrát loknou z meho. Jeste jeden kopeček, ale ten už uvisím, přesto se po sjezdu a před najezdem na kopec na Pomezni Boudy po rovinně občas dost letí. I tak je čas na krátký poek s B. Pruchou nebo V. Nezerkou. Když se ale naletí do prudší části kopce, už si radeji vystupují a jedu svoje tempo. Což bylo jediné dobré, kopec je těžký, misty hodně prudký, takže se balík stejně dělí na malé skupinky. Mam čas vsimnout si i zbytku sněhu na Snezce, pokud mě tedy nesalil zrak. Nahoru tak vyjedu v menší skupince 3-4 lidí. Bohužel předávka bidonu od McHammera doprovodu nevyjde, zastavuji, rozjízdim se, ale nakonec chytám bidon na obcestvovacce. Sjezdu dolu z Pomezek, předjede nás vedoucí jezdec M. Kollert z krátké trasy, ale těsně se ho nepovede zahakovat, jeste vidim, jak se za něj zavěsí Vitek Novak, kterého jsme celý kopec na Pomezky nahaneli. Odbočka na Pec pod Snezkou, jedeme ve třech, cítím že piju málo, takže piju co jeste mam. Na jídlo porad chut moc není. No popravde nejlip se necitim, navíc mi přijde že mi zajela tak o půl centaku sedlovka (doma po sundání nalepovacího cípu potvrzeno), což psychicky nepřída. Nicméně vyjezd na Pražskou Boudu mě letos až tolik neboli, ale samozřejmě ho v tom vedru jedu v rámci možnosti s rozumem. Nahore nutná zastávka na minutku a doplnit oba dva bidony. Pokračujeme dál, rozbitý sjezd, nic se tu nezmenilo. Po dlouhém sjezdu se spojíme ve větší skupinu asi osmi lidí a valíme dál. Rozjede se slušné tempo, kdy mam občas problémy. Dojždíme M. Vodaka. S každým napitím vody cítím, jak se hned jede lepe a je úplně jedno, že ta voda je teplá a hnušná. Pod kopcem na Hoffmanovy Boudy dojždíme okoraleho McHammera, posleze J. Hradeckeho. Dávám poslední energetickou tabletu, což je třeba, protože kopec se porad jede slušné tempo, takže lidi postupně odpadávají. Zaver po rovinně a přes sjezd v Hradecku se už člověk vidí v cíli, což dodává síly. Pár km před cílem se začne v naší skupince nastupovat. Všechno zachytím, ale sam už sílu moc nemám, takže v brdru před kruhákem mi pár lidí odjede, ale za mnou taky někdo zůstal. V cíli 42. místo, ale minuta a půl od TOP30, takže to není vůbec špatný výsledek. V cíli mam slušné vymleto, HotGeorge má loket od krve, Kolíkáč s Lukem dojždí pár minut po mě a jdou se koupat do řeky, kam chci jít s nimi, ale do toho mi zvoní mobil a Camrda se ptá kde jsem, že se jede domů. Jelikož jsem neměl na rozdíl od kluku krece, koupel v řece si nechávám na příště. Vyzvednu testoviny s gulášem, mam tu i to nevypite kávu, vše si vezu do Prahy. Před Hradcem v aute mi je fakt blbě, až pustena klimatizace mě vrací do hry a než dojedeme do Prahy, dokazu sníst i jedno jablko. Kávu radeji vylevám, testoviny si sním teď po sepsání reportu. Tak aspon že to přišlo až po dojezdu, protože to horko dnes radu hodně dobrých lidí slozilo. A právě díky němu to byl možná nejtežší Krakonos, co jsem jel. Dnes tak za mě neslo až tak o výsledek, ale o to dojet se čtí a nejit přes hranu, na které jsem i tak dnes chvílemi balancoval. I přesto to za to dnes opět stálo a závod splnil všechna očekávání!

Kolíkáč – Upečen do křupava!

Znovu se roztočil! Maratónský kolotoč, na kterém je jízda tak opojná a nechce se vysednout. Točit se za pocitem, který se nedá nikde koupit, ale o kterém se vypráví snad na každém švih. Už týden před startem projíždět všechna úskalí sobotní války v Krkonosích, aby pak přišel první error při cestě tam v autě. Tak se zakecat s Lukem a Kaprem, až valíme na Náchod a směr Polsko. Do toho volá Strejda, že nám drží flek v klimatizovaných garážích. Zapnout navigaci a valit po úzkých okreskách. V 9:04h vjíždíme do chladivého podzemí a ťukáme si pro štěstí se Strejdou. Strejda a Kapr jsou moje vzory, nedívat se do občanky a nevyměknout, neskutečný, jak to furt dávají. Prezentace a pozdravy se známými tvářemi. Namazat celé tělo chladivými emulzemi, vyrazíme do tropického pekla. Beru silniční kombošku, nechci tahat ty tradiční kšandy do těch kopců. Krátký rozjezd, pozdravit Camrdu s Mlhošem a najet zezadu do koridoru. Před námi určitě 200 lidí. Ale chci být s Lukem od začátku do konce, takhle si to plánujeme celou zimu. Po hodně dlouhé době na něco čekám a koukám na ubíhající čas. Bez mobilu se to

strašně vleče. Jo někde jsem to četl, že vlastně v dnešní době neumíme čekat, tak teď si to vychutnáváme. Už aspoň popáté si řuknout pěstmi pro štěstí s týmovým kumpánem a rozdmýchat lepidlo, které nás snad bude spojovat. To je rituál, bez kterého by to nebylo ono. Konečně prásk! Stojíme, až po hodně dlouhé chvíli se rozjíždíme. To čelo už je na prvním kruháku, letí mi hlavou. Háknout za oči Luka a sunout se dopředu. Široká silnice tomu nahrává, a i první brdek, který nám vháni do plic pořádnou dávku tepla. A daří se, najednou vidíme Dreamera a Kapra, pozdravit se a popřát si štěstí. První mini únik nějakého černého závodáka, do sjezdu se to rozjíždí, ale točka před železničním přejezdem našťestí v klidu. Za kolejemi čekám první kopec, ale zatím jedeme pozvolným údolím. Sledovat Luka a Dreamera, cítit vedle sebe Kapra, takhle jsme si to přáli. Občas zúžení kvůli proti stojícím autům, ale žádný smotek jsem nezaznamenal. A je tu konečně kopec, soustředit se jen na sebe, tady se možná nejvíce rozhoduje. Registruji Pavla Popiolka, Luke na blízku, zatím se nepropadám a nohy jedou. Sjezd do Prkeňáku a znovu nahoru. Už se to od čela rozpojilo, ale pro mě je důležitý Luke a Pavel. Cedule Žaclěř, trpím za zadním Lukovým kolem, ale pro tuhle bolest jsem tady. Je to opojné utrpení, jelikož Luke visí za Pavlem! Tak tohle se povedlo! Valíme přes náměstí a před námi větší skupina. Pavel, Luke + jeden si to berou na starost a po odbočce z hlavní jsme součástí skupiny, no skupiny, spíše balíku. Sjezdy jezdím zezadu, kola mlátí do rozbitého asfaltu, raději se držet dole za oblouky. Konečně rovnější úsek a hladší asfalt, napít se a spláchnout prach ze Žaclěře. Vidím červená světla doprovodných aut, kdyby na špici bylo více borců se zájmem si to sjet, asi by to nebyl problém. Takhle se tam jen nadává, že se neumí jet v kolotoči. Já se dávám do kupy a připravuji se na brdek u Prkeňáku, kde mi před rokem odskočil Kapr, když to přede mnou lehlo. Tak raději si najet na špici a pozdravit se s maratónskými borci, je tu třeba starý známý Rost'a Lesniak. Začátek se povedl, padáme znovu k Úpě, skácame rozbitý přejezd a na hlavní směr Svoboda se připravujeme na první hit Krakonoše a to Pomezky. A zdá se, že se připravují všichni, jelikož se vůbec nejede, znovu v dále vidět čelo, ale není společného zájmu ho sjíždět. Navíc fouká proti pěkný horký fén a představa Lysečín, Albeřic a Malé Úpy mi nedělá vůbec dobře. Luke operuje vepředu, musím taky, zkusit jet s nejlepšími z tohoto balíku. Pavel P. taky nenechává nic náhodě a určuje vrchařské tempo. A vypadá to, že jsme motory vyladily na stejný výkon, chrochtám si blahem na převod 36x32. Spalující vedro, jen naděje, že na Pomezkách by měla být menší teplota, mě drží vepředu. Luke asi kousek za mnou, doteď nevím, co mi vlastně více vyhovuje, jestli mít tu jistotu, že je za mnou anebo se dívat na orange zadek před sebou. Další a další stojky, které pokračují v lese, dávají nohám pěkné záseky. Ale my závodíme, aspoň to tak cítím, nekoukám na budík, jen na soupeře okolo mě, je tu i Vláďa Kloz, ten, který nechytečně odjel na Benecko před pár týdny a dnes mu rajtuji za zadním kolem. To jsou pocity! Konečně je tu sjezd, Luke jde přes, řveme po sobě povzbudivé hlásky a padáme do Malé Úpy. Tady to nechce udělat taktickou chybu, jdou už přes nás nejlepší z krátké trasy a s nimi se po rovině dá odjet. Další 20% stojka, kde pozdraví skvěle letící Kuře z krátké a pak už jen znovu háknout Luka a valit k bufetu. Ale vypitý jen jeden bidon, na Pražskou tahat dva se nechce, tak se domlouváme, že to riskneme. Já nakonec chytnu jeden za jízdy a sletíme rychlým sjezdem na rozdělení tratí. Bohužel lidi z krátké nám dovezli soupeře, které jsme nechali na Pomezkách, takže k Peci je nás kolem 20 lidí. Je tu i pozdější vítězka Šárka Macháčková, která jede famózně a je další motivací, stejně tak jako Jirka Šrain nebo Pavel P. S Lukem si sdělujeme, že nás stav těla pomalu spěje k totálnímu kolapsu, začínají první náznaky křečí a pálení chodidel. Ordinují si magnesium ze zadní kapsy a tu vařící břechku z bidonu, ale člověk nesmí polevit v ostražitosti, stále to mírně stoupá a každá mezera se čím dál tím hůře zalepuje. V Peci je jako v peci, už parking dělá problém se zvednout, natož, když nabouráme do té hrůzy jménem Pražská. Zabzučí nejlhčí převod a děj se vůle boží, tady se nedá závodit, tohle je opravdu jen o vyjetí. Podvědomě sleduji ty před sebou, především bílý dres Pavla, který jede znovu famózně. Luke zapadl někde za mě, ale věřím, že to má na kousek a nejspíše ve sjezdu si mě dojede. Nemám vůbec odvahy se nějak otáčet, abych nespádl. Fandící diváci dělají skvělý kotel kolem trati, tak tohle nabíjí! Konečně se to rovná a je tu ostrá vracečka a poslední zub ikonického stoupání. Auuuu do lýtka mě něco kouslo, pomalu to rozjíždím a trpím. Tak tohle nedopadne dobře, letí mi hlavou, na bufetu musím zastavit. Ale cože to Luke říkal? Že ve sjezdu se ochladíme a do Strážného už to poté není daleko? Takže když vidím ten nával u stánku, jen olíznou oschlé rty a hlava nehlava to mydlím v dírách a v šotce. A Luke mi klepe na záda, tak to je skvělé! Je to sen, znovu s týmovým parťákem, znovu vím, že tahle show bude zase stát za to. Ještě kousne jeden výhup, kde znovu 36x32, ale pak již zalehnout za sjezdařského d'ábla z Prúho. Jednoho borce jsme nabrali, před námi trojička, tu musíme sjet, a Pavel třeba nebude daleko. Díra nedíra, stín nestín, točka netočka, valíme to, až karbony zvoní, tohle umí jen závodní poblouznění! Dole se sešikujeme, síly mám, tak vlézt na špic a zkusit jet tempo, ale po chvíli zjišťuji, že už to žádná wattová hitparáda nebude, křeče jsou proti. Tak zbaběle zalézt dozadu, protahovat se, ze sedla do sedla, aby se nezakously úplně a vyžebrať drahocenné loky z bidonu od Luka. Sjeli jsme si Míru Horvátha, který už má dnes prý hotovo. Luke si znovu bere špici na starost k bufetu a já trpím na ocace. Bufet v profi stylu, bez vycvaknutí, jeden bidon s vodou a druhý s ionťákem a valíme dále. Luke si bez držení ekvilibristiky zapíná dres a ještě zatáčí, no v těch dírách tě bůh. Nechápu, proč si ho zapíná, asi honí každý aerodynamický watt. To já kombošku rozepl před Žaclěřem a nemám sebemenší chuť něco zapínat. Slétli jsme na hlavní silnici, teplota zase poskočila o pár dílků výše, velké finále je tu! Luke se stává motorem grupy, taky ještě cítím sílu, ale po chvíli raději lezu zase dozadu, jsem na hranici křečí a chodidla pálí, jak kdybych měl v tretrách rozžhavené uhlíky. Černý Důl, ve stínu u potoka odpočívající McHammer, kterého zvedáme svými hláškami a jede s námi. Tolik a tolik mám chuť jet, zvednout zadek, zahákovat Luka a valit v týmovém souznění

do cíle. Ale prostě to nejde, jestli se nechci někde opírat o jabloň a vyklepávat křečky z nohou, musím jet volně. Naštěstí i celá skupina je v podobném stavu, tak tempo je mírumilovné. Luke si prožívá svůj první cyklistický křečový příběh, komentuje to slovy, že už na něj nemám čekat. Ale ve stínu lesa před Hoffmankami se asi zbláznil, jelikož zase tvrdí muziku na špici. A pro mě je to těžký metal, jsem na limitu, v hlavě přemýšlím o Sukesových zdravotních problémech a cítím, že je mám snad taky. Děsný stav! Luke se vrhá do sjezdu, ve kterém nám zkušené odjíždí. Ve skupině není síly zalehnout, všichni se drží nahoře a vydýchávají ten kopec, který jsme zdolali. Do toho auta v krajnici, já jen tupě hákuji grupu, zadní kapsy prázdné, bidony s posledními kapkami drahocenné tekutiny. Nechci Luka sjíždět, třeba se fakt zbláznil, a chce si to dojet do cíle sám. Na rovině na hlavní se ale začne otáčet a obcerstvovat, jó tak to chce prožít s námi. Vedro se stupňuje, je tu Hrádeček a jeden borec jde k zemi, naštěstí bez následků. McHammer se o mě stará a dotahuje zpět do skupiny, díky! Bidon s ionťákem se nějak zalepil do košíku a nemohu ho vytáhnout. A v tom stavu si vsugeruji, že jestli ho nevytáhnou a nenapiju se, že někde skončím. Tak všemi zbývající silami ho tahám, až dostanu křeč do ruky. To je teda dnes vypečené fakt do křupava! Do Trutnova už je to jen transport, každý si prožívá svůj příběh s křečemi. Ještě vzpomínám na náš útok s Technikem v roce 2017, tak před kruhákem za to vzít, ale auto mě zablokuje a za kruhákem, když se znovu zvednu, tak chytám další průstřely do stehén. Ně dnes to fakt nepůjde. Luke nakonec vyhrává zaslouženě naší grupu a já tleskám vítězce, která zvedá ruce pár metrů přede mnou. Pak se už jen na chvíli vyjet a ponořit chodidla a kopyta do chladivé řeky. To je velké finále, které nemělo chybu! Nakonec na Dreamera 8 minut, na Pavla 1 minuta, v tomto počasí beru všemi deseti! Ale hlavně s kumpánem Lukem v grupě, ten pocit, že je na blízku týmový hráč, to se mi prostě nikdy neomrzí, díky bejku, zase bude na co vzpomínat!

Luke – Krkonošské tropy

Jako loni... S Kaprem a s Kolíkáčem na start, probrat trochu toho startáku a modlit se, aby počasí nebylo "tak hrozný". Ale tady podobnosti končí. Sice netrefíme odbočku na Trutnov a máme trochu zpoždění, ale jsem v pohodě. Strejda nám drží luxusní místo a všechno jde tak snadno. Teda krom fronty na WC, ale zase člověk má pocit, že ta rouška je k něčemu dobrá. Připravit kolo, sebe, objet náměstí a postavit se do koridoru. Vepředu teda nejsme, ale co, silnice po startu bude dost široká a lidí, kteří budou chtít vpřed a pomůžou, bude taky dost. Až překvapivě věřím, že dnes mě vedro nezabije. Bylo přece celou dobu docela v pohodě. 15 minut do startu. Za chvíli už je vedro, Garmin ukazuje 42 jak na něj praží slunce. Já jsem na tom podobně. Kolíkáč tisíckrát prohodí, že jsme hrozně vzadu, já mu tisíckrát řeknu, že to nevadí, že za městem už budeme u Kapra a Dreamera. Čas neutiká. Stíháme toho dost probrat, tisíckrát si říct, že se nečeká, ale ani jeden z nás to sám jet nechce. Je deset, moderátor to odstartoval a já to komentuji jako že "půl minutka do startu". Docela jsem se trefil. Borci vyráží vlašně, takže není problém se zvolna sunout vpřed. První brdek před hlavní je ideální na zahřátí, místa je dost, tak to nešetřím a okukuji, kdo to má stejně a pojede dopředu. Takových je samozřejmě dost. Kruháč ve stylu Tour de France taky pomůže a rázem můžu pozdravit Dreamera. Možná ještě dřív, než jsem čekal. Kolíkáč je tu taky, takže první úkol odškrtnut. Odbočka z hlavní a přejezd, jsem možná mezi 20. a 30. místem, odškrtnuto. Místo mé oblíbené levé strany jsem se zabudoval vpravo, ale nějak extra to nevadí, nakonec je tu možná větší klid jak vlevo. Za chvíli mě zdraví kolodějský guru Štája, což potěší, stejně jako Dreamer na mojí úrovni jen u levé škarpy. Tohle se prostě povedlo. Začíná se to zvedat a trochu cukat tempo, ale mě se daří to docela vyrovnávat a šetřit drahocennou energii. Tepy vyletely nad 190, ale pocitově jsem v klidu a přijde mi, že rezerva tam je. Ale nechci se zrušit v prvním kopci, tak si rezervu nechávám pro nějakou vypečenou grupu. Navíc Kolíkáč se motá kolem, takže tempo to špatný není. Nakonec to bylo nahoru průměrem 310W a ty supervysoký tepy asi značily, že až tak v poho to dnes nebude. Ale na Garminu sleduju jen mapu, a tak mě to netrápí. Ve sjezdu předjet pár borců a s těmi co mají chuť jet založit pěknou grupu. Plán dobrej, ale v brdku před Žaclěrem Kolíkáč zahlásí: "Pavla máš támhle před sebou." Idyla tedy musí počkat, ještě trochu přišlápnout, rezerva se hodila a už se vezeme za Pavlem Popiolkem. Kdo ví, jestli před ním je jeho domestik, nebo náhodný jezdec, ale jede pěkně. Blížíme se početné grupě a borec ani nechce vystřídat. Ukazuju Kolíkáčovi, že tohle je těžká pohodička a zivačka. Borec na špici ale zahlásí defekt, Pavel trochu potáhne a že se cítím fajny, tak zbytek sježu. Grupa možná 40-50 lidí, borci plno sil a za chvíli vidíme koncová světla čelního balíku. Na čele se rozjíždí kolotoč, párkrát se tam taky otočím, ale samozřejmě nejedou všichni. Místo spolupráce se tam ale pár lidí začne dohadovat a nikam nejedeme. I tak je v Prkenným Dole vidíme. Jeden borec to zkusí doskočit, já si to dávám hezky z čela, s výhledem. Trochu jako revanš za loňský rok, kdy mě to tu všechno odjelo... Pak sjezd a údolí do Maršova, tady už nejede nikdo, ale v tom vedru mě to až tak nevadí. Zimní polabské vyjíždky mají sice větší spád, ale vzhledem k tomu, co nás čeká, se nedá moc namítat. Do stoupání najíždím zase na čele, vedle Pavel a Vláďa Kloz. Pak se vpřed začne cpát pár lidí, ale v zásadě jen proto, aby pak vytuhli. Tady se nerozhoduje, tak jen držím tempo a zůstávám na chvostu skupiny, respektive toho co zbylo, možná 10 lidí. Když mě někdo odpojí, neřeším to a jedu dál stejně. Doskočit si za Kolíkáče na vrcholku se daří, ale ještě je tu rovina a stojka. Vedro si začíná vybírat svoji daň a stojka s 20 % už v mém podání moc elegantní není. Natáhlo se to a jsou mezery, ale ve sjezdu se to stejně posjíždí, tak jsem pořád v klidu. Nestavíme, nechci vláčet další bidon, když jeden svůj mám ještě plnej. Kolíkáč souhlasí. Sjezd je teda jiný kafe než před rokem. Lehnout na rámovku a ležet a ležet a ležet. O 2:40 rychleji než loni na vodě. Ke konci nás dojede čelní grupa z krátký a přiveze dost lidí co jsme nechali na Pomezkách... no co... Směr Pec jede lidí dost,

ale jet, to se nechce zase nikomu. Zkousím to rozjet, ale marně a vlastně zjišťuju, že jsem docela posekanej... ty jo, z čeho, dyť mám pocit, že jsem pořád šetřil. Ve stejném duchu se nese i Pražská, jedu s rezervou, naskakuje mi díra, ale nepřišlápnu, protože mám pocit, že by byl brzo "engine overheated" a "game over". Sakra. Robert tancuje už o pár desítek metrů dál, no to se to rychle otočilo. Zívačka, flákačka a teď jsem mrtvej. Ale ne, mrtvej nejsem, ukazuje borec, kterej mě předjede, aby zařval au a vycvakl. Za chvíli další. Já jedu, šlapu a žiju. Jak se blížím k vrcholu pořád držím tempo, blížím se Robertovi a většinu lidí z grupy nechávám za sebou. Někdo bohužel odjel, to je škoda, tady jsem Kolíkáčovi nepomohl, mohli jsme jet s Pavlem Popiolkem. No nezbyvá, než se oklepat a valit dál. Kolíkáč na bufetu nestaví, tak o tom moc nepřemýšlím a jedu. Přes tankodrom full gaz a přezehlit dva borce, abych mohl Robertovi říct, že jsem fakt v řiti. Stálo to za to. Prý kdybych mohl ze sjezdu v klidu, aby uvisel. No to mi půjde samo, nemůžu totiž pořádně šlápnout, jsem uvařenej a jak klesáme je čím dál větší horko. Mezitím se Kolíkáč rozvášnil a drtí to na špici jak blázen, jen to máchání lokýtkem by si mohl odpustit, to po mě nemůže chtít! Naštěstí v lese mě trochu ofoukne a dám se dohromady. Dojždím ve sjezdu další lidi a tvoříme grupu, se kterou už pojedeme do cíle. Stoupání na Strážný se opět nejede, nejdřív mě trochu vyděsí, že si Kolíkáč leze na špic, ale žádný peklo se nekoná. Začínáme točit a od křižovatky k bufetu už mě nikdo nevystřídá. Loni jsem tu jel rychlejc... Jsme domluvený, že už musíme zastavit, ale paní podává vodu a druhá joňťák. Pár lidí odtud zrovna odjíždí. Nepřemýšlím beru vodu i joňťák, Robert taky a valíme dál. Tohle nevyjít, tak někde pojdem ve škarpe, ale štěstí nám přeje. Zkousím rozhábat skupinu, pořád jsem na špici, ale spolupráce vážne. Když chci Kolíkáčovi v jednom magnetu navrhnout, že pojedeme sami, dostanu pěknou křeč do stehna, který už chvíli pocukávalo. Tak asi nepojedem no. Uklidím se dozadu, ve stoje to rozhábu a křeče se stěhují do lýtek a chodidel. Přidává se i druhá noha. Já na kole v životě křeče neměl. Tak nevím. V lýtku a chodidle to sice bolí, ale dá se jet, když se to stěhuje do stehna panikařím a zvedám se, zatím to funguje, ale děsím se, že tu někde zůstanu. Se strachem stoupám směr Hofmanky. Ty jo poslední kopec, to musím dát. Kolíkáč jde na špic, nerad to vidím, protože z těch lidí tady vypadá rázem jako nejsilnější vrchař. Ale jede rozumně. Mineme u silnice sedícího McHammera, který se k nám nakonec přidává, aby to nejel sám. Vršek kopce zase najdu tempo bez křečí a překvapivě těch 240W stačí k jízdě na špici. Pak sjezd, jaký jsem snad nezažil. Motorka na dohled, uklízí mi auta z cesty. Nejen ty z protisměru, ale i ty co by mě brzdili. Neskutečnej zážitek, 4 km za 3:36. V Jánkách se otočím a nikdo za mnou. Projedu kruhák, poděkuju motorkáři, že to byl fakt zážitek, napiju se, najím se a teprve vidím, že se blíží zbytek skupiny. Ty snad zastavili na zmrzlinu. Beze mě! Nebýt takovýhle vedro, tak to zkusím sám, Pavel P. byl v tu chvíli možná 40s přede mnou, ale už nemám kde brát, tak poslušně čekám na skupinu. Tam se jakžtakž střídá, i když rychlost odpovídá skupině mrtvol, což jsme, takže vlastně co taky chtít. Sjezd přes Hrádeček zase z čela, ale už hodně na jistotu, bojím se písku a štěrku. Nakonec je to v pohodě, ale stejně v poslední zatáčce to borec za mnou položí. Kolíkáč je naštěstí v kousek dál, takže i tohle jsme přežili. Je tu hlavní a do Trutnova kousek. Kolíkáč chce plánovat nějaký brdky a útoky. Já se občas zvedám, abych se vyhnul křečím. Nechci o tom ani slyšet, já už dozávodil. Kolíkáč ne, tak za to ve zmíněném brdku vezme, jeden jde po něm, tak se ho chytám, ale provoz a únava už nám nepřejí. Jenže borec prohlásí něco jako "teď chceš jet". To mě docela dožere, protože jestli v týhle grupě někdo makal, tak jsme to byli my dva a možná další jeden člověk. Dál se zas nikomu na špic nechce, už jsme za kruháčem, a tak si říkám, že když si pojedou v tempu ideální stopu, možná mě ani nikdo nepředjede. Navíc po pádaku a pravý zatáčce je za mnou menší díra, tak se stačí zvednout a do cíle si dojždím celkem v klidu s pár metry mezery. 5 minut vytočit nohy a pak se opatrně i se všema křečkama co jsme ulovili namočit do Úpy. Tak to je sonej závěr snového dne. Pokecat se zbytkem týmu, zapít to a cestou zpět ještě zastavit na maxi točenou zmrzlinu. Díky braši, cyklistika vivat, když šlapu, tak žiju a tohle byl skvěle prožitéj den! PS: V reportu vlastně není nic moc o organizaci a zabezpečení. Je to tím, že to je tak dokonalý, že si to člověk vlastně nevšimne. Prostě se soustředí na závod. Popravdě jsem se na silnici asi ještě necítil takhle bezpečně. Poklona a velký dík všem co se na tom podíleli.

Radim – Krakonošův cyklomaraton aneb poprava vedrem

Krakonošův cyklomaraton byl pro mě stejně jako loni i letos mojí závodní premiérou, a na rozdíl od loňské zimy a deště si pro nás tentokrát Krakonoš připravil pro změnu pekelné vedro, stejně jako předloni. Trasa až na začátek (je zavřená státovka přes Zlatou Olešnici, takže se vyjíždí rovnou na Žacléř a přes Křenov a Prkenný Důl se dělá takové kolečko zpět, je to o něco delší a hlavně se ten Prkenný Důl nastoupá de facto dvakrát, tedy času to zabere více, než loni) podobná jako loni, takže to bude zajímavé pro srovnání. Zázemí jako vždy na Červenokostelecké boudě nad Velkou Úpou, počasí zaručeně bez deště, takže rozjetí ráno na start po ose je jasná věc a dokonce mám letos poprvé v plánu se po závodě domotat vlastními silami až zpět na boudu do 850 m.n.m., schválně, co to udělá. Ale to se uvidí až podle toho, jak na tom budu v cíli, velké vedro mě obecně dokáže zničit víc, než dešť a zima, takže zejména při předloňských vzpomínkách, kdy jsem totálně uvařil nohy i hlavu, mám letos předem rozhodně už respekt – tři tuby gelů a dokonce čtyři Magnesia v zadní kapse dresu hovoří za vše. Ranní přejezd na start na pohodu, za zmínku stojí úsměvná historka z Horního Maršova, kde se ke mně z vedlejší přípojky takový cyklistický discobolos, prostě od pohledu osvalenej namakanej chlap s oholenýma nohama a hned se ptá, jestli prý také jedu do Trutnova na start. Přikývnu, vlezte si za mě, tak se snažím jet tak nějak, aby mi to ještě nebylo nepřijemné, ale zároveň aby to bylo jako aspoň nějaké tempo, vyjedeme od kostela na Kopeček, pak se silnice sklopí, na budíku mám něco okolo 40 km/h, tak jsem spokojenej, no a v tom si ten vzadu vyjede vedle mě a povídá, že se omlouvá,

ale že se potřebuje trochu rozjet, nasadí tak 50 km/h a za chvíli je ten tam. Tak to by bylo tak na úvod, abychom si ujasnili, kdo kam patří. Rozhodit se tím ale moc nenechám, je mi jasné, že většina už tu bude lepších, ale pár slabších kusů se snad taky ještě stále najde. V Trutnově ještě ve městě se potkávám s kamarádem Radimem Machem (MTB Horoměřice), tak na start dojíždíme spolu, ještě si odskakuji na záchod, kde se dole u prezentace potkávám s Kolíkáčem (CK Vinohradské šlapky), tak krátké pozdravení a potvrzení si obav z vedra, máme to nastavené tak podobně a ještě dobře si pamatuju na ten jeho předloňský report, pod který bych se mohl rovněž podepsat, ale nechtěl bych to dnes znovu absolvovat. Nahoře opět s Radimem, který mi tam hlídá kolo, do startu něco přes půl hodiny, ale máme vše hotovo, tak se jdeme pomalu řadit, on do koridoru na krátkou, já na dlouhou, před vstupem ještě krátké pozdravení s Milhošem (CK Vinohradské šlapky) a Václavem Klausem ml. (—) a už zase stojím mezi těmi plůtky, co slibují silné zážitky do morku kostí. Ve startovním koridoru stojím netypicky poměrně vpředu, hned pod branou Škoda auto, aspoň na mě vrhá trochu stín, ale už nyní před desátou dopolední je tady celkem vedro. Vedle stojí Tomáš Bartoš (H.I.C.), tak společně kecáme a čas do startu celkem rychle utíká. Krátký slavnostní proslav hlavního pořadatele Slavička, pak ještě starosty Trutnova a je odstartováno. Tomáš vypadá celkem natrénovaně, po startu se chvíli proplétám kousek před ním, ale nahoře na státovce mě dojede, pak se mu ještě chvíli dívám ob dvě řady na záda, a to bylo naposledy, co jsem ho viděl. Zleva se mihnou dva oranžové dresy – Kolíkáč s Lukem (CK Vinohradské šlapky), ale k nim to mám daleko, a za chvíli taky mizí někde daleko vpředu. Já se jakžtakž držím, ale jak jsem startoval poměrně vpředu, tak spíš nějaké pozice ztrácím, než bych získával. Za Trutnovem odbočka pravá levá, přejezd, za kterým se válí několik vypadlých bidonů a jeden jezdec v dresu Lawi tu smutně stojí s proraženou galuskou, tak to bylo takové antré do závodu. Začíná se stoupat, zatím jen pozvolně údolím na Babí, to ještě jakžtakž držím pozici, ale jak se to pod Stachelbergem trochu víc zvedne, tak začínám nabírat zřetelně víc. Nahoře jsem ale pořád v nějaké skupince, která se ještě pospojuje a docela i celkem jede. V Prkenném dole se jeden zvedá ze škarpy, druhej o kus dál dokonce leží na zemi, předtím už to jednou lehlo v Babí u levé krajnice, tož celkem nervózní začátek. V Žacléři přesně na prémii nás dojede čelo krátké (žlutá startovní čísla), to ještě projede, ale hned nějakou druhou skupinku za nimi už hákujeme, takže v následném sjezdu do Křenova je nás už hodně početná grupa snad 50 lidí, já tedy plápolám společně s ostatními z dlouhé na jejím konci, lézt dopředu nemám ambice a jak se to pak trochu přizvedne do Prkenného dolu, tak se červená čísla z dlouhé začínají postupně vysypávat jako korálky. Jinak se mi ale tenhle kopec jel celkem dobře a spíš jsem se o něco i posunul dopředu. Po napojení na hlavní od Žaclěře je tu další zajímavý moment – proti kolona zastavených vozidel, za nimi na konec kolony (cca 10 aut) právě dojíždí sanitka, ale ten první z naší skupinky to tam pošle, tak ostatní jedou za ním. Saniták se ale na to vydrží koukat jen někam do poloviny naší cesty podél kolony, pak zapne maják a pošle to proti nám, následuje uskakování na krajnici, ale zrovna je tu taková celkem rozbitá s velkým schodem z asfaltu na hlínu, takže návrat zpět na asfalt si říká o lehnutí, ale nějak jsme tam nakonec snad všichni zase vyskočili. Ve výjezdu na Stachelberg v opačném směru se to trochu zformuje, ale že bych to kontroloval z čela formující se skupinky, to říci nemohu, takže to pak naháním ještě většinu sjezdu přes Babí a definitivně se připojuji zase až dole po nájezdu na státovku směr Mladé Buky, ale pořád lepší než loni, kdy jsem tady podobně velkou skupinu naháněl ještě několik dalších kilometrů. Teď jsem v ní hned od počátku transportu z Trutnova do Horního Maršova, je to mix tak půl na půl krátká/dlouhá, celkem to jede, jsem zašitý někde ve druhé polovině skupiny a ani skoro nevím, že šlapu a přitom na budíku stále 35 km/h, akorát před restaurací Na Kopečku to spadne někam ke 30 km/h, ale pak už je stejně Horní Maršov a odbočka na první velký kopec – Pomezní boudy přes Albeřice a Lysečinskou boudu. Zpočátku se snažím držet s pár vytipovanými jezdci, o kterých jsem si udělal úsudek, že jedou podobně jako já, ale to vydrží tak někam k celnici do Dolních Albeřic, pak se to zvedne na louku, slunce pálí, sklon je nemilosrdný, příčné kanálky celkem taky, ale pořád lepší, než loni v mlze, zimě a dešti. Tady už bojuji jen sám sebou, přece jen natrénováno tolik není, naopak nadváha nějaká je a tady se to projevuje v celé své nahotě, většinou jsou tady všichni nějak rychlejší, předjíždím jen výjimečně dva tři, jinak pozice ztrácím. V nejprudším místě pod Lysečinskou mě dojíždí Michal Stránský (—), sotva stačím říci na pozdrav, že „Už vařím!“, a hned se mi vzdaluje a taky už ho až do cíle nevidím, stejně jako předtím Tomáše Bartoše. No měl bych se nad sebou zamyslet a zpytovat svědomí ohledně stravy (ty čokolády na noc asi vážně nejdou moc k duhu) a tréninku (jen dvě stovečky a jedna dvoustovka za celé jaro, a jinak většinou jen krátké cesty do práce, to asi taky není ideální příprava na tenhle maraton), není to zase tak dlouho, co jsem s nimi celkem pravidelně ve skupině jezdil, přitom jsou to oba o něco starší kluci, ale dnes s tím prostě nic neudělám, jen dívat se na jejich docela rychle mizející záda ještě chvíli můžu. Okolo Lysečinky sklon chvíli povolí, takže krátký oddech, dokonce krátký sjezd na Dolní Malou Úpu, a hned další vražda – výjezd od kostela k Moravance! Kdo sem tuhle stěnu postavil, to není normální tohleto?! Nejlehčí převod 39-28 tam mám hned odspoda a stejně musím kličkovat ze strany na stranu, abych to nerval silou úplně přes limit. Naštěstí je tady dost fandících diváků, což pomáhá neslézt, ale jako vražda to celkem byla, to zase ne, že ne! A přitom to vlastně byl pořád jen takový lehký trénink na Pražskou. Nahoře na bufetu nikam nepospíchám, liju do sebe, co se dá, k tomu nějaký meloun, koláček, rozinky, doplnit bidony – radši oba, do jednoho ionťák do sebe a do druhého vodu na sebe. Celkem jsem se tu i tak 5 min zasekl, no ale co, dnes prostě cítím, že to bude spíš o dojetí, než o dobývání ztracených pozic, vedro začíná už nemilosrdně úradovat i tady přes 1000 m.n.m., a to je ještě to nejhorší je pořád vlastně před námi. Ve sjezdu mě ještě nahoře na Pomezkách dojede jeden z krátké, společně pak dojíždíme nějakého jeho kolegu ve stejném dresu, který je ještě o kousek před

námi, a pak kluci valí celkem fest údolím dolů, předjíždíme přitom dost ostatních z dlouhé a zaloví snad jen jeden, tak tady jsem si naopak něco pomohl a ani to moc nebolelo. Před Spáleným mlýnem mě jeden z nich vyzývá, ať taky trochu potáhnu, tak mu říkám „Nevidíš červený číslo?“, ale na chvíli tam teda jdu, aby se nefeklo. Ve druhé části sjezdu nabereme ještě dva nebo tři lidi, ale dole na křižovatce se trasy dělí, krátká jede doleva a dlouhá doprava. Z dlouhé jsme tu nakonec hned čtyři, to jde, chvíli na sebe počkáme a jedeme spolu, překonáme na červenou i opravovaný most přes Úpu, v polovině nás pořadatel posílá před protijedoucími auty na vedle postavenou provizorní dřevěnou lávku pro pěší, ale dalo se. V stehnech už trochu pocukává, takže první Magnesium zasyčí a jede se dál. Ti první dva však jedou nějak moc ostré tempo, tak se z třetí pozice odpojuji, ten za mnou vypadá, že to celkem kvituje, takže pokračujeme jako dvě dvojčky na dohled jen proto, aby na začátku pece ti první najednou výrazně zpomalili a my je v krátkém okamžiku dojeli. To jsem nějak nepochopil, ale budiž. Následného lehkého opadnutí tempa využívám k tomu, že z bidonu s vodou si leju něco za krk a něco do bot, vedro začíná být čím dál nesnesitelnější a hlava i chodidla o sobě už dávají celkem vědět. Ten za mnou je rád, že je rád, ale já z první pozice pokračuji ve svém tempu (od začátku Úpy konstantním) dále a ty tři nechávám trochu zpět. To vydrží i přes autobusák a parkoviště Javor, kde mě ve větším sklonu ale zase dojíždí – už tady tam mám 39-25, pot ze mě leje a přitom to ještě není nic proti tomu, co za pár okamžiků přijde. Stěna k Poustevníkovi, co má přes 30% – na silničním kole bez kompaktu totální vražda! Zatím jsem ji tedy vždy vyjel, ale na nejlehčí převod 39-28 začínám tentokrát s respektem a prakticky hned odspodu to posílám do toček, abych udržel o trochu vyšší frekvenci šlapání, která je ovšem i tak až směšně nízká. Mám na kole vpředu fungl nový plášť (původní Conti 25-622 měl trochu říznutý bok, tak jsme jej radši před závodem vyměnil, abych na to nemusel myslet, ale měl jsem po ruce jen 23-622), no a jak to ta tady honím ze strany na stranu na nejlehčí převod rychlostí asi tak 6 km/h, a jak se přední kolo má neustále tendenci odlehčovat, tak v jedné té obrátce mi to normálně podklouzne a já se téměř skácím na bok! Na poslední chvíli ještě stačím vycvaknout a dát tam nohu, takže na zem spadne pouze kolo, kdežto já zůstanu stát, ale rozjet už se v tomto sklonu nedá, tak to k Poustevníkovi asi 100 m vedu a nasedám, až když sklon trochu povolí, zase na pozici jsem tolik neztratil, předjeli mě snad jen ti tři, se kterými jsem do kopce najížděl (naštěstí jsem nikoho z nich nezastavil), ale ztratil jsem svou cyklistickou čest ve smyslu, že až doposud jsem to zatím pokaždé dokázal vyjet, no tak ale co už taky dneska se mnou! Další pokračování už si pohlídlám a slézat nemusím, nakonec je to o něco lepší, než předloni, sice vedro je, ale zároveň trochu fouká i vítr, který lehce ochlazuje, takže na sluníčku je sice hrozný vedro, ale ještě to není takový vývar ve vlastní šťávě, jako tenkrát. Na druhou stranu kdyby existovalo něco jako rozsudek k popravě vedrem, tak by to asi vypadalo nějak takto. U Husovky je veselo, dost lidí tu fandí, takže krátký odpočinek a vzhůru do poslední fáze tohoto kopce. Krátký úsek v lese trochu pomůže se vzpamatovat, a pak už je nejvyšší čas sbírat síly na dojezd k bufetu, protože si troufám tvrdit, že ze všech závodníků tady mám největší počet fanoušků já – prakticky celá bouda se přišla podívat, jestli ten výjezd přežiju. Klára běží posledních asi 50 m se mnou, na chvíli se ještě zvednu ze sedla a předjedu dva lidi, ale pak si musím zase sednout a i podle fotky je vidět, že už tady prostě mám celkem slušně vymleto. Krátká pauza na bufetu ovšem prospěje, od Kláry z petky dostanu vodu za krk i do bot, něco popiju z kelímků, pozdravím se krátce s ostatními a hurá zase dál. Nejsem úplně mimo, jako předloni, ale že bych se cítil kdo ví jak čerstvý, to také říci nemohu. Nohy už celkem v háji, ale hlava naštěstí řekl bych dobrá, pořád by se chtělo ještě závodit, jenže momentálně ani není s kým – po odjezdu od bufetu nikdo přede mnou a nikdo za mnou. Přes Hřibčici a Tetřevky až do Dolního Dvora tedy úplně sám, ale aspoň v klidu a na jistotu, u Chaty Gal, kam jezdíváme na Silvestra, rychlost 50,5 km/h, o 0,5 méně, než loni. U odbočky na Lousino údolí mě dojede kluk a přivítá se se mnou slovy: „Hej kámo, nemáš něco proti křečím?“ Ne že by mě to kdovíjak oslovilo, ale v kapse mám ještě tři Magnesia a dva gely, tak mi je to blbý mu úplně odeprít a jedno Magnesko mu tedy výměnou za nějaký žvýkačí gel dávám, ale radost z toho moc nemám, neboť tuším, že mi asi bude ještě chybět. A taky, že jo. On mi hned poodjíždí, takže celé údolí do Strážného zase sám, ale aspoň je tu v údolí horského potoka celkem chládek. Před Strážným ale opět cukačka ve stehnech, takže další Magensium do sebe a hned mi zbývá už jen jedno. Na odbočce u lomu se koukám pod sebe, nikde nikdo, o to větší je pak překvapení, když ještě před bufetem mi na záda přiletí nějaká dvojčka a hned o kus dál jsou další dva, ale aspoň bude s kým jet zase dál, říkám si. Na bufetu opět stavím, doplňuji bidony do plna, něco do sebe a nevyhýbám se už ani melounu se solí, protože cítím, že nohy začínají mít víc, než dost. Z bufetu odjíždíme ve čtyřech, což je fajn, ale z kopce mi trochu odjedou, neb v první polovině dojíždám banán a ve druhé mi to na asfaltové spáře dvakrát nepříjemně klouzne, takže raději trochu zvolňuji a dojíždím je až za odbočkou do kopce na horizont před Lánovem, kde mám včas zařazeno do lehka, takže zatímco oni loví převody, já poměrně lehce likviduji jejich náskok a jsem s nimi. Výjezd na horizont odvisíme za jedním z nich ve sjezdu do Lánova mám trochu slabší chvíli já, když ze druhé pozice probrzdím zatáčku u jezeďáku, přitom jsem začal brzdit ještě dřív, než ten před mnou, vše se zdálo v pohodě, ale jak jsem to naklopil, tak jsem cítil, že ten přední plášť se už zase trochu sune bokem a po těch dvou podklouznutí v předchozím sjezdu už jsem prostě do dalšího rizika nešel, radši jsem to prostě zahamtl a pokračoval rovně až skoro k regulovčikovi, který přede mnou ještě trochu postrašeně uskočil, a pak jsem to otočil skoro z nulové rychlosti o 90° vpravo. Ostatní dva mě mezitím samozřejmě hravě podjeli, takže mám přes Lánov co dohánět, ale naštěstí moc nejedou, tak jsem za chvíli zase zpět. Rozhodně se ale potvrzuje stará pravda, že není dobrý brát si nový plášť rovnou na závod, prostě dokud se v něm nevytvoří odvalováním takové ty mikrotrhlínky, tak to v mezních situacích klouže, prostě to není jako někde

v Moto GP, přátelé! Přes Lánov nabereme ještě jednoho a je nás pět, pak se tam kdo ví odkud objeví ještě jeden, který s námi absolvuje výjezd na horizont s nákladní lanovkou z Černého Dolu, ale pak kopne do kočáru a sólo nám ukazuje záda, až se po sobě jen tak rozpačitě podíváme. Zřejmě nějaké slušnej oddíl alias lepší jezdec po defektu no! Do Čisté na začátek posledního většího stoupání na Hoffmanky tak najíždíme v pěti, silově na tom z nich jsem asi nejlépe, ale taky už nemám daleko ke křečím, tak je otázka, jak to dopadne. Zpočátku se držím v závěsu, ale jak se to trochu přizvedne, tak cítím, že bych mohl jet o něco rychleji, jdu tedy dopředu a dokonce si budu i lehký náskok, ale co je to všechno platný, když kousek pod náměstím mě to zase začne hryzat zprava zleva. Je to těžký, hlava by tentokrát chtěla, ale nohy jasně říkají, že už toho dnes mají dost. Sahám rychle do kapsy pro poslední Magnesium, ale než celá procedura proběhne, tak mě všichni z té původní skupinky předjedou a na konci Černého Dolu tak začínám zase odzadu. Jednoho s kolem i dresem Merida ještě na začátku první serpentiny dojedu a předjedu, ale zbytek už naháním marně, hlava by sice chtěla jet, ale nohy už se nechtějí točit, křeče krouží všude okolo, tak to spíš jen tak šolíchám, abych vyjel a moc neztratil. Nahore jsem sám, přes Jánky to trochu odbrzdím, ke skupince se tím trochu přiblížím, ale na dojetí to nestačilo a časovku jednotlivce přes Svobodu si tu letos rozhodně dávat nehodlám, tak jedu spíš takovou údržbu, kouknu na tachometr, tam 32,5 km/h, to znamená, že ráno v opačném směru do kopce jsem tu jel rychleji, no tak ale co už! Ve stoupání z Mladých Buků stále nic, jedna dvojička je vidět, ale dost daleko na to, abych s tím v tomto stavu něco udělal, pak ale nad Hrádeckem vidím naopak dvojičku blízko za mnou, tak hurá, mohl bych se po čase zase s někým trochu svézt. Sjezd jedu ještě sám na jistotu, dnes za této situace tu opravdu nemá cenu jakkoli bláznit, pak chvíli vyčkávám a na křižovatce nad Vlčicemi mne konečně dojedou a jedeme ve třech. Jeden táh druhý se jen veze, tak se také zapojuji do špice a už na konci Vlčic dojíždíme ty dva před sebou. Jedním z nich je žena, Dana Prouzová (—), nakonec třetí v kategorii Ž40. Do Trutnova se jede celkem v klidu, už si skoro říkám, že bych to mohl tentokrát dojet bez křečí, ale ne, v posledním stoupání někdo trochu přišlápne a když zkouším taky opatrně přidat plyn, tak hned cítím, jak se to kouše a přestává točit, musím si vystoupit a jen se dívat a čekat, až to trochu povolí. To se zhruba v polovině kopce naštěstí děje, ale ti čtyři už jsou mezitím pryč. Je zajímavé, jak už pětkrát ze svých sedmi účastí to má v tomto posledním kopci stejný průběh – nejdřív křeče, které ale ve druhé části kopce zase zázračně povolí. Na kruháku ohlédnutí zpět, někdo tam je, ale asi tak 200 m zpět, to by mělo do cíle stačit. Ještě se trochu přibližuji k Daně, kterou ti tři také vyklepali, tak to zkouším, jestli bych to ještě nedal, ale i ve sjezdu mi kousek chybí, regulovčik před cílovou rovinkou pískne jednou, to je Dana, pak podruhé, to jsem já, ale vzápětí pískne ještě jednou, tož co to? Otáčím se a ejhle, jeden tam opravdu je, ten se tedy sakra rychle přiblížil, ale do cílové rovinky najíždím přece jen s náskokem, takže pořadí už se nemění. Ještě kontrola světelné časomíry s mými stopkami, celkem to sedí, a pak už jen pííp čipu v cíli a mám to za sebou. Stopky ukazují čas 5:41:27,6 h loni to bylo za 5:01:44,7 h, tedy o cca 40 min horší. Odhaduji, že zhruba tak 15 min z toho udělalo to lehké prodloužení a navýšení trasy po startu a těch druhých 25 min udělala ta pekelná výheň. V absolutním pořadí mi dle výsledkové listiny patří 222. místo z celkem 296 v cíli a 330 na startu. Loni to bylo 198. místo z 260 v cíli a 310 na startu, což je zhruba srovnatelné, ale zničený jsem letos o dost více. V kategorii M49 mi patří 81. příčka ze 114 v cíli a 119 na startu (loni 75. z 91 na startu). V cíli pak důkladný odpočinek, pokec s Vinohradskými šlapkami, Radimem Machem a Michalem Stránským, pak jsem asi ještě půl hodiny ležel jen tak na trávě, a poté se vydal na zpáteční přejezd zpět do Velké Úpy na boudu, což byla taková poloviční Pražská. Dojel jsem, ale bylo to už lehce (dost) přes hranu, takže příště si asi svezu auto někam dolů do údolí na křižovatku na Pomezky, abych si ten poslední výjezd už ušetřil, protože to už bylo tak nějak zu viel. Nakonec to za den bylo celkem 189 km a 3 084 výškových metrů. Trať byla pěkná jako vždy, zajištění trati vzorné, ale ta dvojkombinace Pomezky přes Albeřice a vzápětí Pražská je skutečně krutá, docela bych se už rád dočkal výjezdu na Pomezky přes Polsko, což je sice dlouhý, ale pěkný takový lehce alpský rytmický kopec řekl bych, a ne taková rubačka, jako Albeřice a Moravanka. Taky budu muset pro příště popřemýšlet o nějaké větší kazetě s 32 zuby, abych nemusel v těch stojkách tolik šněrovat a trochu ulehčil nohám, protože ty už tak těžké výjezdy a zvláště v takovém vedru, jako bylo letos, prostě nedávají. Kolíkáč říkal, že to tam dal a i přehazovačka s krátkým ramínkem to pobrala, tak k tomu upínám své zdejší naděje do budoucna!

BESKYD TOUR

Dreamer – Beskyd Tour, kdys se zavodi od prvního do posledního metru

Beskyd Tour se letos kona pouhy tyden po Krakonosovi, coz nekdo vita, nekdo ne, ale je to pro vsechny stejne. Tedy pro ty, co chteji objet oba maratony. 163 km a skoro 3000m prevyseni v krasne Beskydske krajine, to vzdycky laka. Navzdory tomu, ze cesta do Beskyd je dlouha, umorna, ale opet je to pro vsechny stejne. Tedy pro ty, co tam jedou z Prahy nebo podobne vzdalenosti. Prijizdime v patek pred pulnoci, rovnou zalehavam do postele, abych moc nebudil Nicka s Baluem, kteri uz zalehli. Vzhledem ke kvalite ubytovani je to tak nejlepsi, z toho skolního internatu nebo co to je, prilis optimismu nikdy neproudí, ale na druhou stranu, nic moc lepsiho se v tomto miste sehnat neda. Prekvapive se docela vyspim, nasleduje ranni snidane, netradicni kombinace ovesne kase, sucheho chleba a tri kousku frgalu. Ten si nakonec davam jen ja a to bylo reci na teamovem chatu, jak je ranni frgal povinny. Ale je pravda, ze si kluci dali do nosu o den drive. Kratke rozjeti a uz stojime na startu. Tymove foto, pokec se

Standou Prokesem a v pul desate zavod zacina! Snazim se dostat dopredu pred najezdem do uzke lesni silnicky, ale moc se to nedari. Jedu tak kolem 60. mista odhadem, coz ma za nasledek, ze se silnice nekolikrat zaspuntuje, jednou tesne prede mnou pad, kdy borec odleti do lesa. No, spolecny start dlouhe a stredni trasy a rovnou do takove uzke silnice neni za me nejlepsi napad, co si budeme povidat. Sjezd uspesne prezivam, misty sterk, ale da se. Najezd na hlavni a dalsi brdek. Tolik se ale nejede, takze nahore porad cely balik, tj. tak 300 lidi. Dlouhy sjezd uz ve Slovensku, vidim ze Luke se vetra pred balikem v jednu chvili kdy se zvolni, ale to jiz prichazi vyfrezovane useky. Tlacim se dopredu, stejne jako dalsich 300 lidi. Dari se mi tam ale zustavat, kratky pokec s HotGeorgem, letka P. Popiolka tradicne najede na celo, aby mel Pavel dobrou pozici na Kelcovske sedlo. Tam i ja jedu docela dobre a nahore mam jen par vterin ztratu na M. Kubicka nebo B. Pruchu. Parada, zmacknu se a do sjezdu predjizdim Michala! Na dohled Beda, valime to z kopce a po najezdu na lepsi asfalt jsem v pekne skupince, celni balik sice kus vepredu, ale na dohled. Michal tu neni, ale jiste je o kousek dal, stejne jako Kolikac s Lukem. Nase skupinka dojzdi celo, takze do brdku kolem vodni nadrze najizdim na konci celniho baliku, ktery ma porad tak 80 lidi. Tady jsou silnice hodne mokre, plne bordelu po bourkach, takze se balik natahuje a ja ztracim. V jeden moment to vypada, ze uz mi celo ujede, ale jeste se dotahneme. I Beda je tady na konci baliku, toho se snazim drzet. Na rovince pred Smrckem jsme zpet v baliku, abych si v najezdu do kopce opet vystoupil. I Bedovo tempo je na me moc, J. Halik ze stredni taky mizi, byt kolem prehrady jsme jeli spolu. V pulce kopce se objevi vedle Michal Kubicek, no parada! Na vrcholu mam mensi diru, ale po sjezdu jsme spolu, Michal rika ze mu sjezdy dnes moc nesedi. Dole se sbirame do mensi skupinky, ale Beda a jeho grupa videt nejsou. Docela jedeme a to tak, ze v jedne odboce mi borec naleti do prehazovacky, cimz kolo chvili drhne a ja se desim, ze mam po zavode. Jednou na to samozrejme taky dojde, ale dnes nechci, kdyz se mi docela dobre jede. Kolo nastesti nehaze a prehazovacka radi a nejak se rozhybala sama, mozna jen patka bude lehke ohnuta. Jet se s tim da a to je hlavni. Na Pustevny na me Michal koukne a houkne, jestli s nim pojedou a zkusime sjet Bedu a dalsi, kteri budou tak minutku dve vepredu. Reknu mu at jede a tak Michal jede. Nevzdaluje se rychle, ale vzdaluje, preci jen je nekde jinde. Pulku kopce tak jedu v nasi rozpadajici se skupince, moc dobre se mi nejede. Predjizdi me borec ze stredni, na konci se zmacku a delam dobre, nahore jsme ve dvou, posleze ve sjezdu ve trech. Bohuzel oba jedou stredni, takze po rozdeleni trati zjistuji, ze jsem sam, kus prede mnou dvojicka, za mnou nikdo. Driv by me takova situace desila, ted vlastne ani ne, protoze vim, ze jsem schopen jet slusne tempo i sam a vubec k tomu nepotrebuji koukat na watt, tepy, na garminu mam tradicne pustenou pouze mapu. Naberu dva mensi bidony od taty Michala, diky moc za to, dnes to vyslo. Michal je pry kolem minuty vepredu. Ale nevidim ho, zato za mnou se objevuje dvojicka. Prijde mi ze vidim oranovy dres, zeby Ryba nebo Kolikac? Na Solani predjizdim T. Cera, ale ani do sjezdu nehakuje, ja nastavim ani na kelimek vody, mam vse co potrebuji. Tusim ze dnes je to deset let Dreamerovy zatacky, tak hlavne opatrně. Jsem dole, doleva na hlavni, hodit do sebe gel, piti. Moc mi to nejede, za mnou opet dvojicka, ktera se zda se blizi, ale jak se odboci pod Kasarna, uz je zase nevidim. Cely tenhle usek vlastne od rozdeleni trati jedu sam, do Kasaren se snazim jet slusne tempo, asi se to dari, za mnou nikde nikdo. Na obcerstvomacce stojí tri borci, nastavim, jedu opet dal a mam radost ze si mozna takhle "zadarmo" o tri mista polepsim. Jeste par brdku, sterku, rozbite cesty, ale tady se uz clovek pomalu vidi v cili. Sjezd a najezd na hlavni. Prede mnou nikdo, za mnou nikdo. Cil je dotahnout to sam do cile, to by byl sen! Prejezd hranice, stale sam. Najezd na Bumbalku, ohlednu a se neverim svym ocim! Velka skupina! No velka, jak je clovek hotovy, i cca 7-8 lidi se zda jako velky balik. Je to P. Popiolek a jeho druzina. Jedou fakt pekne, nemam sancí. Nastesti me dojzdi v te prudke casti kopce v polovine Bumbalky, takze i kdyz je to hakovy kopec, da se tu Pavla docela dobre udrzet. Takze sice me trochu stve, ze si ted zase o tech cca sedm mist v poradí pohorsim vzhledem k memu spurterskemu umeni, ale tak aspon se za odmenu na zaver svezu v baliku, kdyz jsem jel tak 35% trasy sam. Fakt valime, ve sjezdu dokonce Pavel zkousi nastoupit, coz se mi dari zachytit. T. Satke ma krasneho Canyona v aeroroad provedeni, kdyby byl skladem, beru ho hned! Mirime do cile, kdyz jeden kilometr pred cilem dojzdim mensi skupinku. Rikam si ze vubec nejedou, ze to bude nekdo ze stredni trasy. Jenze neverim svym ocim, je tu B. Prucha, M. Kubicek a dalsi. Jak jsme rozjeti a kluci asi konsternovani, ze jsme je takhle dojeli, tak aniz bych se snazil nejak spurtovat, proste slapu naplno a do vracecky najizdim z pate pozice odhadem, coz uz udrzim. Coz je sen, nakonec krasne 23. misto, 6. v kategorii. Skoro vyslo to, jak nekdo na startu rikal, ze bychom meli dojet podle startovniho cisla, to moje melo cislo dvacet. Takze co dodat, opravdu se vyplati zavodit od startu do posledniho metru, v aute zjistujeme s Michalem, ze od Bumbalky jsem na jeho skupinu sjeli tak 3 minuty do cile, to trochu prokaucovali. Ale tak jasne, pro nekoho neni uplna motivace jet o dvacate misto, zatimco pro druheho je to pocit, jako kdyby vyhral etapu na Tour de France. Super zajel i Kolikac, ktery stejne jako na Krakonosovi dojzdi par minutek za mnou, s Pavlem pry pod Kasarna, to taky muselo bolet! Clovek si obcas rekne, ze uz to za rok neda, ze to je daleko, je to tezke, ale mozna prave to je to, co nakonec cloveka opet prinuti jednou za rok do Beskyd vyrazit, protoze maji svoji nezamenitelnou atmosferu!

Kolikáč – Mezgalaktický let!

Vracím se z maratonské galaxie zpátky na zem. Ani nevím, jak to napsat, to se zase muselo zažít. Bylo to se vším všudy grandiózní představení vrcholné cyklistiky. Tak si přát letět v lajně za Kamigou týmem a ono se to splnilo. Završit asi nej závodní týden v roce, který začal tropický Krakonoš, v úterý časovka Pecka a v sobotu ikonický 27.

ročník Beskyda. Budu se zase určitě opakovat, ale prostě stále nelze jinak než se hnát přes celou republiku za místy, která zní málem na každé vyjíždě. Kelčák, Smrček, Maralák, Pustevny, Soláň, Kasárna, Bumbálka. Vyhlášené kopce, na kterých už bylo prolito tolik potu a zažilo tolik utrpení. Navždy mám v mysli svůj premiérový rok 2002, kdy jsem se drápal na Smrček na 200 km a na Pustevny na 220 km a já dojel do cíle v čase 11:47 průměrem 20,8km/h. Beskyd ve mně vypěstoval až chorobnou maratónskou touhu, tam u toho vždy být a letos po 17 jsem se postavil znovu na start dlouhé trasy. Domluvit si s Lukem dovolenou a vyrazit již v 5:30h. v pátek z Prahy, ať se vyhneme dopravnímu kolapsu. Lukovo Subaru se proměnilo v předzávodní poradní místnost, uvelebení v pohodlných křeslech si to hasíme po D1 a probíráme každý metr sobotní války. Palačov nesmí chybět, vystát si frontu a s komínem krabic plných frgálů vypochoďovat ven. Cestu i ubytování v resortu jsme zvládli a již do sebe cpeme první frgál jako oběd. S Kaprem ladíme rozjetí, přidává se i Pepíno a aklimatizace na horský vzduch může začít. Dáme si nejkratší trasu Beskyda, úvodních 53 kilometrů přes Slovensko. Lesní silnička je vlhká od večerní bouře, místy naplaveniny a spadlé větve a stromy, které jsou ale již odklizeny z cesty. Padáme na Slovensko, to je pocit, ta liduprázdná silnice a představa sobotního balíku ... no potěš! A taky vyfrézovaná silnice s kanály to tedy bude něco. Kelčák tréninkově bolí neskutečně, zvedá se mi přední kolo a nemám sílu vůbec zabrat. Moc optimismu to nepřidalo, ale bylo to s vámi kamarádi krásné a poetické! Pak sednout do budky u konzumu a dát nohy nahoru, ať opotřebovaná krev odtече a nateče nová, čerstvá, nebeská. Luku díky za ty meditační chvíle, to čekání na sobotní start ... jo budu mít navždy v paměti. V sobotu ráno to jde jako po drátkách, frgál nedávám, nechci krkat rum ještě na Pustevnách. Hodinky Luka hlásí, že regenerace proběhla na jedničku a dnes podá fantastický výkon. Kéž by zase fungovalo naše letošní lepidlo co nejdéle! Roztočit v týmovém hloučku nohy, teplota přijatelná, zase to půjde jen v kombošce, bez spodního trika, jen krátký krátký. Plán je jasný, zkusit uviset Kamiga tým, kdo bude mít více sil na Pustevny tak zrychlí na bufet a nabere pití. Mačkáme se v natěšeném davu, ještě naposledy přelézt zábrany jako mantinel na hokeji a odlehčit si. Pěsti buší o sebe, tohle jsou okamžiky, které se nedají jinde zažít. Válka je odpálena, šikujeme se za zaváděcím vozidlem – Tatrovkou z Dakaru. První trychtýř z hlavní na úzkou lesní cestu, podařilo se najet trochu dopředu, ale žádná hitparáda to není. Luke s Rybou jsou poblíž, vepředu svítí orange přílba Kapra, který startoval z první lajny, má to odůvodněné, vždyť asi jen jediný z nás jede zase o pódium. Neskutečný pohled na tu narvanou silničku ... a první let do lesa je tu. Ale borec to zvládl a už se drápe zpět. Tradiční brzda plyn, tady se netřeba vztekat, takhle prostě jízda v balíku funguje. Hlavně držte stopu, kdo má problém, uhněte do škarpy. Masa těl a kol se valí nahoru, už odpadají první rádoby vrchaři a otevírá se cesta dopředu. To je jediné slovo, na které myslím, dopředu, dopředu. Sjezd začínáme s Lukem vedle sebe, aby mi pak pomalu odjíždí, ale nechci riskovat, věřím, že na hlavní se to sjede. Konečně ostrá levá a změna šířky asfaltu na hlavní silnici. Hned se lépe dýchá, i když je to do kopce. Registruji Pavla P. a jeho 3x Kamiga boys. Takže nic nevymýšlet a háknout ho, to je jistota. Kopce rozvážně, horizonty nástup a po rovinách peklo. To je scénář, který mě bude teď delší dobu provázet, tak jen rozepnout dres a všemi póry si to užívat a nasávat! Hranice Klokočov, Slovensko a dlouhý široký sjezd. To je tedy mazec, osvobodili jsme silnici od uhlíkové stopy a patří jen nám. Držet se pevně za oblouky a sledovat každý problém před sebou. Natěšený maratónský balík se žene pod Kelčák, ale ještě musí zdolat vyfrézovanou silnici s vylezlými kanály. Ten scénář z nočního snu, jak to hromadně lehne se naštěstí nekoná, zaznamenal jsem jen jeden pád kousek za mnou. Obdivuji Luka, jak operuje vepředu balíku, taky si dodávám odvahy a posunuji se vpřed. A zadařilo se, 10-20 sekund slávy a vidět před sebou jen prázdnou silnici. Loket na loket a mačkat se teď uprostřed hroznu TOP20. Tady se ani nemusí šlápnout. Najíždíme pod Kelčák, Luke znovu u špice, dnes to tedy má v hlavě, počítám, že ho do cíle již neuvidím. Stoupání vlastně již začalo, je to mírné, ale stále se utahující a zakončené zabíjíčkou rampou přes 20 %. Boj o pozice, dopředu, dopředu. Povzbudit orange, Kapr, Luke, Ryba a Dreamer jsou tu. Pak tu byl i Nick, ale neměl náš dres, tak jsem ho nějak neregistroval. Rampa tu je, je to jako lezecká stěna, každým šlápnutím hledat opěrný bod. Jedu za Honzou Kulhánkem, který to dává celé vsedě, to mě se večera zvedalo přední kolo, tak raději jedu ve stoje. Tady se musí nahoru do vesmíru od nás vysílat mohutný sloup energie, když tu každý valí watty jako jaderná elektrárna Přehouplo se to do sjezdu, mívá mě Standa Prokeš, tak aspoň za oči za ním. Skáču odvodňovací kanály, to dodává sebevědomí. Konečně na pěkném asfaltu a ze zadu jen slyšet hop hop. Kamiga letka je tu, Pavel a za ním Luke. Tak to je sen! Tohle jsme si tak přáli a ono se to vyplnilo do puntíku! Zrychlit nejméně o 10 km/h. a zapadnout do háku za Luka, tady se bude trestat každý centimetr ztráty. Mezigalaktický let začal, míváme jednotlivce i celé skupiny, kdo hned nezareaguje, tak z něj děláme patník u cesty. Přes Bílou stále neskutečné řemeslo, držet se dole za oblouky, schován za borcem před sebou a po očku vykukovat, jestli není před námi nějaké nebezpečí anebo nedej bože, tam někdo nedělá díru. Valíme k přehradě, je to deja vu minulého roku, teď jen nabere Dreamera nebo ne? Rybu jsme též spolkli, jsem v euforii, to nejhorší by mělo být za námi, teď už se snad bude odpatat jen na výkonnost, a ne nějakou taktickou chybou. Ale je tu nepřijemnost! Kolem přehrady asi sprchlo a silnice je mokrá a plná bordelu! Jsem podělaný ve sjezdech a pracně lepím díry a díky tomu jsem na limitu a vůbec si nevěřím, že s nimi dojedu dále. Luke je zkušeně za zadním kolem Pavla, já na ocase grupy zametám a dávám si jako zvíře. Tohle nedopadne dobře! Trpím, trpím, ale pomáhá mi, že v každém brdku na to stále mám si to znovu a znovu doskakovat. Technická část kolem přehrady nakonec zdolána bez ztráty pozice a najíždíme na hlavní silnici. Ale i tady je potřeba být ostražitý, Kamiga zapne turbo a valíme, jak kdyby pod Smrčkem měl být cíl. To je neskutečný, zase poslintaná brada, ale v levé vracečce stíhám zařvat své obligátní, shod'te si na malou. A na

malou jde i Pavel. Úplně stejně jako před rokem, aby mě pak přežehlil na Smrčku? Jsem slušně posekaný a vůbec si nevěřím, že by to mělo být letos nějak jinak. Ale jedna změna oproti minulému roku tu je. Luke! Kumpán, který do Šlapek zapadl, jak kdyby tam byl od nepaměti. Najíždíme do Smrčku, grupu jsme si nechali poodjet, Luke hlásí, že má dost a že to je stejně krátká trasa. Podvědomě čekám na Kamigu, ale po chvíli je Luke proti. Nasazuje tempo, které mi vůbec nechutná, ztrácím na něj najednou 5 metrů, ale tady nastal asi jeden ze zlomových okamžiků. Musím s ním! Zvedám zadek, kousnu se do jeho zadního kola a trpím a trpím. A po chvíli zjišťuji, že to jde, co, že to jde, ono to snad úplně letí! Přibližujeme se zpět do skupiny, Honza Kulháněk je naším magnetem. Kamiga nás nesmí dojet na vrchol, musíme to přeletět před nimi! Neskutečné vrchařské chvíle, v hlavě všechny ty zimní švihy, kvůli těmto prchavým okamžikům to všechno stojí za to. A navíc je tu Luke, týmový borec, který se za ty dva roky parádně zlepšil, jsme naladěni na stejnou notu a mohu to s ním sdílet. Tohle je sen, mezigalaktický let pokračuje! Stále v uších ale zní svistot Pavlova expresu, ale je to jen našťestí pocit, který nás žene nahoru. Nesjeli si nás, letíme dolů klikatým sjezdem, tohle se prostě povedlo! Dole mám zase obligátní d'ouru, ve sjezdu mě pár lidí přejelo, Luke valí dál s Honzou Kulhánkem a skupinou, která se kolem nich vytvořila. Já si vybírám oddychovou chvíli, tohle nemá cenu sjíždět, chci si počkat na Kamigu a začít si zvykat na jejich tempo. Začínám to mít v hlavě, že Pustevny chci s nimi za každou cenu! Luke se stále otáčí, ale já to fakt sjíždět nebudu a nechci. Bidonuji, zatím jsem toho moc nevypil, tyčinka z kapsy se taky hodí. V nepříjemně rozbité točce, kde padnul Profesor a Cancellara, mě zleva vezme borec, že se málem smotáme, to člověk nepochopí... A pod Maralákem je tu zezadu hvězdná sestava ze Slovenska, roztočit nohy a skočit zase do háku. Luka jsme nabrali, taky si vystoupil od Honzy K. Ale teď už to zase budeme sbírat jako jahody ze záhonu. Ráztoka, tolik vzpomínek se na mě sype, prohodit pár slov s Pavlem a jdeme na to. Stav, který zažívám párkrát do roka, nic nebolí, nohy se točí, plíce dýchají a já stačím vysněnému tempu a skupině. Ptám se Pavla, jestli bude stavět na bufetu, on říká že ne, že takovou chybu udělal před týdnem na Krakonošovi a nehodlá ji opakovat. Furiantsky tedy hlásím Lukemu, že nahore si zrychlím a naberu bidony, ale tuším, že na nějaké zrychlení nebude ani pomyslení. Luke je též v rozvěrné náladě, hlásí, že končí a nabízí mi svůj plný bidon. To tak! Já budu nahoru tahat plný bidon, pěkně hákuj a nahore uvidíme Nacpat se za zadní kolo Pavla a na nic jiného nemyslet. Sjeli jsme si Honzu Kulhánka, bohužel Luke chytá odlep, ale stále věřím, že si nás docvakne anebo sjede ve sjezdu. To jsou znovu nezapomenutelné chvíle, míváme jednoho cyklistu za druhým, ale nejsou to turisté, které jsem tady osamocně sjížděl před rokem, tohle jsou závodčáci s číslem na zádech! Tempo Kamigy mi plně vyhovuje, bez sebemenšího náznaku problému jsem stále s nimi. Sice trochu hlasitěji dýchám na rozdíl od Pavla, leje mi do očí pot, přes brýle nevidím, ale jinak to nemá chybu. Poslední točka před sedlem Pustevny, dole pod sebou vidět orange dres a zařvat Luku dávej! 1 km do prémie, tohle bere za srdce, 500 metrů, už je vidět brána a povzbuzující Jana Kaprová. Bufet musím projet, tady se prostě nestaví. Padáme dolů a letíme pod Solán. Bohužel bez Luka. Je mi to strašně líto a mám výčitky, ale z tohohle vláčku se tak ztěžka vystupuje, když na to máte. A ono to jede, bidon, gel a ampule magnesia, tady na rovince je na to ta pravá chvíle. I když v rychlosti k 50 km/h. je to trochu ekvilibristika, ale před Solání nutnost. Táta McHammera už balí fidlátka, bidony předal, trochu si říkám, že jsem to prokaučoval a měl mu ráno jeden dát. Ale kdo mohl tušit, že pojedeme kousek za nimi. Solán je dlouhá, ale jsem stále součástí skupiny, vyhlížím Dreamera, kdy ho spolkneme. Znovu se opakuje ten nadpozemský stav z Pusteven, kdy je to všechno tak jednoduché a zajíždím si tady svůj historicky nejlepší čas. Největší problémy mám ve sjezdech, ale na hraně svých možností jsem na kruháku v Karlovicích stále v háku. To více jak 3 hodinové soustředění na každé zrychlení je teď odměnou při letu pod Kasárna. Jede se znovu Kamiga řemeslo, takhle rychle mi to nikdy neuteklo. Ale nebude to všechno růžové až do cíle. Teď zpětně vím, že jsem měl dát druhou ampuli magnesia, dopít bidony a zkusit plný vyžebrat v autě z Trenčína. Takhle jsem stále ještě měl na dně trochu tekutiny a chlácholil se, že už to vydržím až do cíle bez vycvaknutí na 2 bidony. Ale když jsme nabourali do Kasáren je tu problém s nabíhající křečí v pravém stehně. Bohužel! Naskakuje smrtících 20-30 metrů. Stále ve stoje bojuji s kopcem a se stehnem. Křeč povolila, nohy jedou, ale tu mezeru nejsem schopen dolepit. Motá se tu taky hodně aut, a navíc ten chybějící asfalt nahore pohřbívá veškeré naděje. Kolo skáče jako koza, nejsem schopen chytnout rytmus a jen bezmocně koukám, jak o patro výše u bufetu se šikuje letka do cíle. Bufet Kamiga projíždí, stejně jako poté i já, ale už vím, že jsem navždy odpojen. Jen jsem chytnul kelímek, který jsem z půlky vylil na rozbitém asfaltu. Dávám se do kupy a jedu krokem. Je konec mezigalaktického letu. Tohle bude jen transport do cíle a mnoha minutová sekera. Naštěstí mě dojede ještě jeden borec, se kterým si vyhovíme a Bumbálku a sjezd do Bílé do cíle pravidelně střídáme. Od Kasáren jsem chytil 8 minut navíc, věčná škoda, jelikož sjeli ještě velká jména, včetně skvěle jedoucího Dreamera. Za chvíli je tu Luke a společně pak můžeme přivítat stříbrného Kapra, který si dal 90 km sólo jízdu. Rozjíždí se pomaratonský mejdan, oslavujeme Strejdu, Nicka i Balua, který taky hrdinně zdolal Beskydy. V týmech nakonec 5.místo. Popec a foto s ředitelem Liborem Hrdinou už je takovou krásnou tradiční tečkou v cíli. Libore, díky že to stále takto držíte! 4 dny od mezigalaktického letu, furt v hlavě Beskydy, hromad'ák, maraton ... slyšet furt dokola Luka, jak mi nabízí pod Pustevnami bidon, cítit ty nohy z nebes na Pustevnách a na Solání, trpět tou bolestí na Kasárnách, olíznout rty při vzpomínce na doplňování tekutin a energie v cíli. Strejdo, ani jsme nepoděkovali za to, co jsi pro nás připravil večer v resortu v zasedačce. To byl večírek jak od Sagvana Tofiho: jóoo Touhy prchavý jsou! Ještě to chci někdy zažít s vámi, oranžoví nezlomní maratónští bojovníci. Tohle umí jen milovaná silniční cyklistika, je to vašeň, které se nelze zbavit ...Díky všem orange, Beskydy dycky!

Luke – Beskydská pohoda

Krakonoš se povedl, a tak se těším na Beskyda, kterého jsem si loni hodně užil. I letos je v plánu pozávodní tiskovka i předzávodní rozjetí. Jen aby to v práci dopadlo. Ale vše klapě, takže v pátek ráno, pro mě spíš ještě v noci, valíme po D1 s Kolíkáčem do Beskyd. Cestou probereme všechny taktické varianty, takže to rychle uteče. Bez velkých ztrát už za chvíli stavíme u Anežky pro frgály. Rumová vůně probouzí loňské vzpomínky. Resort Bílá a pan recepční nás přivítají, i když ještě ani nebylo poledne. Je čas se v klidu vybalit, ztláskat první frgál a jít si projet prvních 50 km. Kapr a Pepíno jedou s námi, kecáme. Na trati nic, co bych si nepamatoval. Na Slovensku ale rozkopaná silnice, dost obavy, ale to se nedá nic dělat. Aspoň o tom víme. Pak Kelčák, překvapivě v pohodě a hurá domů, do resortu. Oběd a skočit si do samošky, pak sednout na lavičky a nechat se hýčkat slunečními paprsky. Bublání Ostravice, zpěv ptáků a dva magoři se startákem. Vlastně ten stresík úplně zmizel, prostě to zítra dopadne... Nakonec týmová večere a včas do postele. Tohle se nesmí podcenit. Spíme pěkně, ráno je v pohodě, vše, jak má být. Roztočit nohy, zařadit se na start. Moc vepředu nejsme, ale na Slovensku se to stejně sjede. V klidu nějak akceptuju cukaturu po cyklostezce. Sjezd natažený a výhoda projetí se ukazuje, takže v poklidu míjím osobu za osobou, abych na stoupání na Konečnou najažděl vedle Dreamera. Paráda, držíme tempo, ale žádný bomby se nejedou, na horizontu to člověka samo nasaje a letí se dál. Ještě dvě zvednutí vozovky a už se řítíme Slovenskem. Držím si levou škarpu a postupně se posouvám, pokud to jde. Zakotvím kolem 20 místa, ale pak mě začnou štvát lidi, co se cpou před a jdu úplně na čelo, ať se můžu v klidu propadat podle pravé lajny. Ale čelo nejede, takže se i chvíli větrám před balíkem. Když trochu přišlápnu pár lidí to konečně vyprovokuje se přidat a můžu se zase zabudovat do čela balíku. Do prvního rozkopání tak najíždím hodně z čela, s odlepem, který se dost hodí, když si nejeden borec všimá kanálu na poslední chvíli. Po přejetí prvního úseku se to různě přesypá a já zůstávám vpravo docela uvězněný. Než se z toho vymotám uběhne pár minut. V mezičase vidím jak Ryba a Kolíkáč taky míří k čelu. Stejně tak opět Dreamer, který tam byl před chvílí se mnou. Já už se taky vymotal a když se to trochu otevře, cpu se úplně na špic. Načasování dobrý, protože se blíží další zúžení, takže rozhodně nehodlám ze špice slejzat. Tohle tedy odškrtnuto, pod odbočku na Kelčák se udržím na druhém fleku, ale pak už se vrchaři ženou vpřed. Snažím se to trochu zprava blokovat a držet pozici, ale stejně se mi tam cpe hodně lidí. O bednu ale nejedu, tak nemusím najíždět na Kelčák první a nevádí mi se trochu cedit. Ale dopředu chtějí najednou úplně všichni, davová psychóza, které se nehodlám účastnit. Naštěstí to dobře dopadlo, vidím dres domestika od Pavla Popiolka. A hle, je tu i Pavel. Lezu si za něj a v klidu stoupáme. Tak tohle bylo takticky na jedna, mám ideál pozici a tohle zadní kolo je teď moje. Sjezd jede Pavel opatrně, ještě na něj křiknu, kde byl včera šterk, ale dnes už je to umetené. Jak skončí kanály, expres z Trenčína se složí a ten pravý závod začíná. Rovnou nástup a valíme 50 směr Bílá. Kdo nekouká za sebe, tak s námi nejede. Na Kolíkáče radši řvu s předstihem, do tohohle vlaku se nastupuje s rozběhem. Na hlavní pak před námi dvě skupinky, v té přednější je i Ryba. Nepochybuju, že je přežehlíme a děje se tak ještě před přehradou. U přehrady už vidíme koncová světla další skupiny, to už asi bude balík. Je mokro a Pavel to trochu klidní, takže nakonec do balíku nedojedeme, ale daleko k tomu nebylo. Jede se mi skvěle, sice si to musím pořád hlídat, Pavel nástupy na horizontech nešetří, ale sjezdy jezdí opatrně a já si tak připadám hodně jistý. Za každým brdkem se ale nastupuje. Bezhlavé závodění, jo tohle mě baví. Končíme s přehradou, další nástup, stejně tak po nájezdu na hlavní. Tak tady si dáváme už solidně a proč? Protože tohle prostě odjet nesmí. Smrček a zvolnění, protože Pavel jde na wc. Skupina se rozpadá, ale mě přijde, že nahoře budeme pořád před Pavlem a nechci se tam jen plácát a čekat. Rozjíždím tempo, Kolíkáč neprotestuje. Dotahujeme Honzu Kulhánka a pár dalších lidí. Na vrcholu se tvoří skupinka, Kolíkáč si přeje sjezd s rozumem. To mu plním, ale stejně má odlepa a plán pošetrít. Já jedu se vzniklou skupinou, většina z krátký, tak se sunu dozadu a koukám co Kolíkáč. Tady asi velká chyba a nechám si skupinu odjet, když se otáčím a nevšimnu si, že borec přede mnou tam udělal díru. A já se vykašlal na to to sjíždět. Chci se najíst, ale zrovna to je pořád nahoru, dolu, zatačky a moc toho nesním, nepiju a vypadnu z tempa. Pak mě dojede Pavel i s Kolíkáčem a dalšími, držím se zase vepředu. Pořád to jde, ale nějak jedu buď zbytečně moc, nebo málo a cedím se na konec. Před odbočkou na Pustevny borec přede mnou udělá díru a nemá se k tomu jí sjet. Přišlápnu a jsem zpět, ale to už cítím, že to není ono. Jede se možná o pět wattů víc, než bych chtěl, ale je to psychický diskomfort. Kolíkáč vtipkuje, že nahoře vezme bidony, ale možná by mě to pomohlo. Chytám pár metrů a zase se vracím, ale už vážněji nabízím svůj bidon Kolíkáčovi. Kdo ví, jestli spolu ještě promluvíme. Neukecám ho a zase chytím pět, deset metrů, pak jedu snad čtvrt hodiny stejně, chlácholím se, že tohle se ve sjezdu sjede, nebo zaspurtuje přes horizont. Realita ale je, že díra se začíná zvětšovat a jak se tam nacpe i doprovodný auto, už je to špatný. Pořád ale doufám, že je to tak 30s, takže se přes horizont zvedám a dávám do sjezdu všechno. Jenže to bylo přes minutu, a tak jsem měl spíš zastavit a vzít si něco k pití a jíst. Místo toho se gumuju ze sjezdu, pak pomůže ještě borec z krátký, který chce točit, tak jedeme docela solidní peklo na dlouhé rovince k rozdělení. Pak už sám, ale foukne do zad a furt mi to letí dost přes 40, ale k čemu mi to je, když Kamiga tady valila určitě 50. Vzdávám se a jedu už jen udržitelné tempo. Kolíkáč nikde, ale to je vlastně dobře, protože asi pořád jede s Pavlem. Odbočka směr Soláň, otáčím se, někdo za mnou, někdo přede mnou. Všichni se sjíždíme na Soláni. Chtěl sem se najíst, ale zrovna se rodí pěkná skupina a jedeme, tak zas není čas. Víím, že zaplatím, ale nemůžu si pomoci. Pod Kasárna se tohle hodí, točíme pěkně a jede se. Kasárna je tu, borci mají plné bidony, takže se stavět nebude. Já mám dost a víím, že zastavit už musím. Jedu si teda svoje, dávám druhý gel (fakt

brzo) abych aspoň vyjel nahoru. Jsem tuhej. Začíná ta pravá maratonská bitva. Sám se sebou, s kopcem, co nikoho nešetří. A já dostávám jednu ránu za druhou, pěkně na hrubo jako zdejší asfalt, šterk a kostky. Jo to přesně posekanej člověk nechce. I tak nakonec nejsem ze skupinky poslední. Kostky docela roztočím a na bufetu stavím v dost bizarním stavu. Hodná paní nabízí kelímky, ptá se, co chci. Nejde mi mluvit, tak jen podávám pánovi bidon a opírám o říditka. Vypiju kelímek a je mi jasný, co mi asi chybělo. Pán, když mě vidí, uklízí sám bidon do košíku. Asi vypadám dost děsně. Žádný oranžový parták v dohledu, tak se spokojím s koblížkem, o který taky musím poprosit, sám tam nedosáhnou a pohnout se nemůžu. S koblížkem v ruce se zase rozjízdim, cpu si do tlamy a patlám se v marmeládě. Užívám si to. Tohle jsem potřeboval. A ještě víc otočit se a vidět borce, co jsem dojel na bufetu, že se vydal mě stíhat. Tak ty mě nesjedeš! Už to ale pěkně bolí, ty protibrdky ve sjezdu pěkně proklínám, ale nadávka prý občas výkonu pomůže. Konečně křižovatka a jde se na poslední kopec. Snažím se držet tempo, ale daří se střídavě podle toho, jak zrovna fouká. V zatáčce občas vidím, že mě nedojíždí a to pomůže. Konečně sjezd. Trochu si odfrknout a pak v TT módu pádit do cíle. Pořád dost přes 40, pak že ty časovky jsou k ničemu. Poslední metry už v klidu. Jo. Konec. Zlepšení proti loňsku, ale čekal jsem to možná ještě lepší. Jenže to bych musel líp jít a pít a nebloumat občas po trati sám. Výhoda téhle akce ale je, že spokojeni jsou snad úplně všichni, dyť v takové atmosféře to ani nejde jinak. Užít si oběd, pokecat s organizátorem Liborem a zbytkem šlapek. Prostě beskydská pohoda. Program dál pokračuje večerem v resortu, který jen díky tomu zase obhájí pět hvězdiček, i když zcela nezaslouženě, protože by měli připadnout Strejdovi a jeho cateringu. Tohle zase nemělo chybu. Díky moc.

MAMUT TOUR

Kolíkáč – Točíme!!!

Páteční žaludeční neuróza v plném palbě, hlavou se hrnou všechny fragmenty sobotní řežby. Ani se nechce přidělovat čip, foukat kola, kontrolovat každý komponent na kole, vždyť kolik nepříjemností se může stát, aby ten týmový plán s Lukem a Kaprem nevyšel... Sobota ráno, obětavá manželka mě veze autem na okraj Přerova, abych roztočil nohy cestou na start. I jsem si pohrával s myšlenkou, že bych těch 25 kilometrů z ubytování (skvělý Penzion Skalka - v lázních Skalka) dal ráno na kole, ale nakonec jsem to zavrhl. V Přerově mě dojíždí místní borec, ze kterého se pak nakonec vyklube Michal Smolka, letošní vítěz série Road marathon. V příjemném pokecu mě protáhne Přerovem a u výstaviště mě již nabírá oranžová letka ve složení Kapr, Luke a Strejda. Tradiční odlehčení si u Prosenice a osahat si cílový asfalt a kostky s přáním, ať se tu odpoledne v euforii sejdem. Plánujeme to domydlit nějak na 2.bufet na 92.km, který je před rozdělením trati a odtud rozjet týmový koncert. Já ale defetisticky hlásím, že nedojeďu s nimi ani pod Tesák, a vůbec netuším, jakou kletbu jsem na sebe přivolal. Vypít energieák, zkontrolovat těch 32 stupňů na rozpáleném budíku, prásknout o sebe pěstmi, vyrazíme na lov Mamuta, chceme pro Kapra a pro tým podium! Nějak mi nefunguje bojovnost v hlavě, věřím si, že mi Kapr do kopce neujede, tak proč se cpát úplně dopředu, vždyť až přijdou první brdky, já si najedu bez problémů před bráchu a zkusím mu trochu pomoci. Ale realita je úplně jiná, první točka v Prosenici, zezadu přílité, jak neřízená střela borec, který nedrží stopu a já musím na brzdy s klením na všechny strany. Tak to bylo o fous. Teď tu máme vyfrézovaný úsek se šotolinou, tak si najedu na chodník, který ale končí asi půlmetrovým obrubníkem a jsem nucen si hezky skočit. Zase ztráta pozice, tak si gumovat tlamu v lajně, která se rozjela směr kostky Radvanice. Teď se dostat dopředu už není vůbec jednoduché, je to natažené, ale pod Šišmu na 15.km se to ještě vcelku spojí, vidím orange přílbu Kapra... Vyletět Šišmák a nahoře zjistit, že to zase prasklo. Koukat okolo sebe, kdo si to vezme na starost a sjede to. Hmm nikdo! No ty wado, balík na dohled, ale nepříjemné vlnky berou síly a zahlcují slušně naše motory. Je tu Michal Běhounek i Šárka Macháčková, ale ty to asi sjíždět nebudou. Už nás předjíždí i kolona doprovodných aut, aspoň za ně se dostat a doskákat si zpět. Ale nejde to! Nikdo se tady nechce totálně zgumovat, když víme, co nás ještě čeká. Takže v Bystřici pod Hostýnem už jen asi ve 10 lidech, podle fotek ztráta 2 minuty na čelní balík. Čumět jak vypelichaná vrána na wattmetr a přát si, ať to začíná 3 a věřit, že si kluky sjedu. Za každou zatáčkou marně vyhlížet orange zadky. Strašné to stavy, v hlavě představa cílového prostoru, jak tam čekají holky a ptají se mě, co se stalo, vždyť Luke s Kaprem tu už minimálně 15 minut jsou. Kudla, přeci jsem nejel přes půl republiky, abych to takhle vzdal. Musím bojovat, držet tu trojku na displeji a věřit a věřit v pomerančové opojení. Teď když analyzuji Stravu, tak stejně vidím, že síla týmových kumpánů je pro mě mnohem více než nějaká čísla na budíku. Tesák jsem dal průměrně jen 287 w a jel o 30 sekund pomaleji než Kapr + Luke. Ale to jsem samozřejmě v tu chvíli nevěděl. Vytvořila se grupa, na prvním bufetu chytout banán a hnát se na Kašavu alias Rablina climb. Tam to ale zase není žádná hitparáda: 279 w a další ztráta 10 sekund na kluky. Skupina vcelku točí a jede, ale cítím, že to není ono, když vím, jak se tady dá letět v balíku. Pravidelně aspoň jím a piju a věřím v Hadovnu, že někoho vysype. Hadovna je tu nějak moc rychle a mně se jede dobře na špici a tomu i odpovídají čísla, 297 w a o 45 sekund rychleji než Luke s Kaprem. Ale nikoho jsme nesjeli! Propadám pomalu beznaději, z první pozice sletět dolů a připravit se na Grapy. Zabzučet si na 36x32 a absorbovat ty mega procenta sklonu. A když se zjeví výhled na tu stěnu, tak dostat do žil injekci adrenalinu. Tam nahoře, ano, je tam, orange přílba! V rytmu megahitu Heleny „Vzhůru k výškám“ drtit tuto ikonickou stojku. Začíná fungovat šlapkový magnetismus, musím si je sjet! Teď anebo nikdy. Jóóó 294 w průměrem a o 3 minuty rychleji než oni! Zařvat jako na lesy Kapřéééé, a letět tu horní část na hranici rizika, chvílemi bordel od lesáků anebo nakladač na klády, který

nám tu nechal na průjezd jen úzkou uličku. A nájezd na hlavní od Hostýna je mám tak na 50 metrů! Lukůůůů, Kapřééééé, neslyší ... Tak to poslat do potměného sjezdu, to není zrovna moje doména, ale dole to přeci končí ostrou levou a pak magnet nahoru. Tam si je musím doletět! Tohle umí jen maratóny a já Z pekla samotky rovnou do týmového nebe. Plácnout si s kumpánama a vletět na špic, jak smyslů zbavený. Roztáčíme kolotoč ve 3 orange zadcích, nikdo se nám do toho neplete, ani nemá moc nárok No tak to by stačilo hoši, vždyť nás čeká ještě 120 km! Pomalu se zklidňovat a zapojovat do tempa celou grupu. Těšit se na bufet, jelikož nádrže jsou vyprázdněny. Většina grupy též staví, zezadu nás dojíždí pozdější vítězka žen Šárka Macháčková. Od této chvíle to nemá chybu, tvoříme základ grupy, na dlouhou odbočujeme snad v 11 lidech, tohle je na Mamutu snové! Kapr po zimních problémech jede jako znovuzrozený, Luke jede dlouhé a bolavé špice bez známky únavy. Přeskákat ty brdky před Foncky, tohle je možná na Mamutu to nejtěžší, hrbatý asfalt a stále nahoru a dolů. Ale skupina drží po kupě, tohle motivuje, tohle lepší, aby člověk někde zbytečně neodpadl. Dávám magnesium, teplota znovu atakuje 30 stupňů, začíná mi už chvílemi pocukávat ve svalech. Najíždíme do stínu lesa na Foncky, vzpomínky se jen sypou, povede se ještě někdy tady vidět světla zaváděcího vozu jako při spanilé jízdě v roce 2016? Letos si vlézt s Lukem na špic a určovat si tempo, aby nám Kapr neodplul do hlubin. Ale jede skvěle, vidět jeho přední kolo mezi svýma nohama, to je sen, takhle jsme si to vysnili a ono nám to plní. Sváťa Božák nastupuje, ale předem hlásí, že si jede do studánky pro vodu. To my obdivujeme excelentní vrchařku Šárku, která doslova kopce letí. Bufet Troják zastavit a poručit si po vzoru Kapra pivko, trochu zklidnit ten přeslazený žaludek. Obsluha bufetů je příkladná, jen Luke se tam pere s nějakým šátečkem delší dobu, a tak nám dává fóra do sjezdu. Většina grupy odjela, tak rychle za nimi. Do Ratiboře znovu týmová práce, především Luka, který zde ukazuje svoji časovkářskou formu. Jsme po kupě, druhé magnézko, banán z kapsy a řádně zapít. Lázy budou bolavé a dlouhé! A opakuje se snová situace z Foncky, Kapr znovu skvěle hákuje a ty rampy dává s přehledem. Já si znovu užívám stařecký převod 36x32 a s hrůzou koukám na borce vedle, který má vepředu jen jedno-převodník. Les nám tady trochu zmizel, tak jsou ty stojky více čitelné, ale zato nám zase slunce více zatápí. HP zdolána, letíme nebezpečným sjezdem dolů, znovu to pospojovat a v té euforii si zařvat točíme všichni, ať ještě někoho sjedeme! Vždyť je nás stále určitě kolem 7 lidí, to by se dalo využít. No jo, ale jsme na 160 kilometru, teplota se zvyšuje a síly ubývají. Teď už si žije každý svůj příběh, vyrovnat se s únavou, vedrem a nechutnými brdky, o kterých ani nevíte. A přitom těch 36x32 se zase hodně krát hodí! Vedro se stupňuje a je potřeba se chladit zevnitř i zvenčí. (Kapr jen zvenitř, tomu vedro nevádí ba naopak). Snažíme se grupu hnát jako stádo splašených koní, věřím, že do cíle ještě můžeme někoho sjet. Pálí mě chodidla a svaly jsou na hranici křečí, ale neskutečně si to užívám. Takže i poslední bufet ztrestáme, já už do jednoho bidonu jen čistou vodu, ať mám, čím zalévat hlavu a krk. Kapr hlásí, že už je v řiti, mně cukají nohy, jen Luke se zdá v pohodě. Před Lipníkem si ordinuji gel, vypadl jsem z grupy a s hrůzou poznávám, co by to bylo za neštěstí, tady jet sám. O to větší respekt má u mě Strejda, který si to takto práskl! Já tu mám našťestí starostlivého Lukeho, který mě docvakává zpět do skupiny a můžeme si tak zase společně zanádat v rozbitém sjezdu do Lipníku. Luke mi připomíná kapesník z minulého roku, letos našťestí z nosu nic neteče a brdek na Hlinsko tak můžeme dát v plné parádě. Anebo ne? Kapr si vystupuje, a my poctivě s ním, ale já vůbec nepochybuji, že nám to Luke v závěru stejně sjede. Takže grupa pomalu mizí, my jedeme tempo pro Kapra, kterého točím svým neustálým hecováním, abychom točili Luke tam vkládá famózní špic, tohle se nedá prostě nikde jinde zažít, jedině na milovaných maratonech, na 195. kilometru jedeme neskutečnou podlahu, řemeslo, mačkáme ze sebe poslední zbytky sil a do Přerova sjedeme celou naši grupu a ještě další 2 lidí. Kapr se probral a na kostkách v Radslavicích tam přiloží takovým způsobem, že se stěží háknu, roztrhali jsme trochu grupu, ale po technickém průjezdu Prosenicí jsme zase po kupě. Chtěl jsem za ramena cílem, ale už nějak nebylo času se domluvit v tom kalupu, takže se jde do spurtu na kostkách. Je to za námi, užít si ty vzácné cílové chvíle, které jsou nesdílitelné. Od založení Šlapek jsem vždy snil o maratonské týmové skupině, a již se to tolikrát i podařilo, ale letošního Mamuta s Lukem a Kaprem řadím možná úplně nejvýše. Byla to fakt paráda, díky kluci! Podium tak zaslouženě patří stříbrnému Kaprovi a zlatému orange týmu! Poklona legendě Strejdovi, který si to práskl na samotku, věčná škoda, že se k němu někdo ze Šlapek nenajde, aby mu pomohl... Ještě trochu anonymně jel dlouhou taky Trungy, který si to též odmakal celé na špici...

Luke – Nejlepší tým

Další díl maratonské série, pro mě letos 4. maraton. No těším se moc, je domluvená skupina B a mě ty týmový hrátky baví a většinou mi to jede o dost líp, než když jedu sám za sebe. Navíc po Kitzbühelu mám tak nějak dobrý pocit. Dopravu domlouváme s Kaprem na pátek ráno a vše klapne na jedničku. Stavařov je jaký je, ale účelu poslouží dobře, jen na noc bylo docela horko a otevřené okno na hlavní ulici se fakt nedá. Jinak pohoda oběd, registrace a projetí startu a cíle. Zbytek odpoledne aklimatizace na koupáku a zmrzlina. Nakonec dne tiskovka s večerí jako loni a večer jsem padnul únavou a usnul i v horku. Ráno už bylo na pokoji moc horko, ale jinak pohodové ráno. Strejda s Kaprem už asi nervozitu vůbec neznají, což i mě docela uklidnilo. Cestou na start potkáváme Kolíkáče a jdeme se rozjet do Prosenic a zpět. Domlouváme zastávky na bufetech a další nezbytnosti a Kolíkáč straší, že tam už pod Tesákem nebude. Nikdo to vážně nebere, ale pro jistotu je bod shledání stanoven na druhý bufet. Stoupáme si na start, kde moc lidí není, takže pohodlná třetí řada. Chvilka na sluníčku zatím přijde vhod, protože je po ránu docela frišno, ale víme, že dlouho to trvat nebude. Ještě sním první dnešní gel, protože

tuším, že do zadní kapsy bude teď hodinu hodně daleko... A je tu start. Zaczvaknout se daří až na druhý pokus, ale rozjezd je docela v klidu, než se dosáhneme na cestovní rychlost a proletíme lesem. Před Prosenicemi se otevře možnost najet do čela a po zkušenosti z Beskyd se tomu nebráním. Vesnicí tak projíždím na čele a pozici si držím až k šotolinové šikaně, která tam je kvůli opravě silnice. Tam jsem asi 5., takže si volím ideální stopu a šotolinou nemusím. Načež se to hned zvedá a jede se přísná lajna. Konejším se tím, že vzadu to bude asi dost peklo, tak mě to ani tolik nebolí. Pak několik lidí zkouší odjet, takže tempo neupadá, naopak. Nakonec to někdo nevydrží a zahlásí "v klidu, je to dlouhý". Fakt jo? Doufám, že nejel střední... Jenže je tu první brdek, a tak se spíš přitápí. I když je fakt, že se aspoň teď tolik nenastupuje. Brdek jedu s rezervou a trochu se propadám, abych zkontroloval zbytek orange. Kapra vidím po chvilce, ale Kolíkáč ne. Není ale moc času, tak doufám, že jsem se přehlédl, ale na druhém brdku to je stejné, a tak mám docela obavy. Na úplnou špic už se neženu a držím se kolem top 30 a známých jmen, což naznačuje, že to je dobré místo. Občas zahlédnu Kapra na druhé straně silnice, takže aspoň v tomhle směru vše v pohodě. V Bystřici jsme o víc jak minutu dřív než loni, ale dle tepů a NP to bylo v mém podání podobné jako loni, což mě jen znovu uklidní, že to dnes bude dobré. V Bystřici ještě stíhám gel, ale zrovna přes kostky to je zbytečně komplikované. Cedím se tak trochu dozadu a za chvíli už Kapr hlásí, že je tu, ale neviděl Kolíkáč. No to já už pěkně dlouho taky ne. Vezeme se už spíš ke konci balíku, protože je jasný, že se bude brzo vystupovat, což se děje chvíli po tom, co se sklon zvedne do nejprudší části. Tady se balík rozpadne. A to na čelní docela velkou skupinu, kde ale bude většina střední trasy, pak je tam skupina Pavla Popiolka a za nimi ještě jedna menší skupinka. Kapr si jede svoje tempo, já to pořádně omrknou směrem za nás, ale tam jen pár odpadlíků, ale rozhodně nic oranžového. Domlouváme se, že uvidíme na Trojáku a jedeme Kaprovo tempo. Snažím se mu to jet ze špice, krásných 270W, takže Kapr určitě 300, no pěkná forma. Dojíždíme skupinku s Rost'ou Lesniakem, s kterým jsem tu dojel loni, ale letos jede střední. Tesák za námi, sjezd pod troják mě loni hodně bavil a stejně tak i letos, akorát jsem to asi trochu přehnal a všechny orval. No co, aspoň se vydýchám a na bufet dojíždíme pohromadě. Nakonec na chvíli zastavíme, což není úplně špatný, sice nedoplním ani celý bidon, ale plná nádrž je určitě lepší, než tři čtvrtě... Byla to ale rychlovka, ve sjezdu sjíždím jednoho závodníka, pak dalšího, sjezdu velkou část sjezdu a pak zkusím vystřídat, Kapr si špic taky užívá dost dlouho a zbytek pochopí, že budeme dobrý spoj a přidají se. Tohle je dobrý, dojíždíme další lidi, což funguje pro všechny jako dobrá motivace, ale jak skupinka naroste stávám se hlavním tahounem. To by mi až tak nevadilo, ale přeci jen by hoši ze střední mohli trochu makat, když vidí, jaký špice jim táhne Kapr... Kašavu pak Kapr odtáhne ze špice a nikdo neprotestuje (já tam mám furt 300W, tak ještě aby). Pod Hadovnou se pak skoro zastaví, takže to s Rost'ou, kterého jsme zase sjeli, dovážíme pod kopec v pohodovém hovoru. Hadovnu jedu ze špice, jak mi to vyhovuje, nikdo neprotestuje. Za odměnu pak odtáhnou většinu pod Grapy, kde se v dobré náladě zeptám, jestli teď nemá být nějaký brdek a jde se na věc. Grapy jedeme podle Kapra, tady mám váhově dost navrch, tak se snažím pošetrít, co to jde. Většina lidí nám odjíždí, ale zase je sjedeme v horní rovnější části a ze sjezdu. Tři těžký kopce za námi, ale vlastně to byla teprve předehra dnešní velký show. Nahoře domlouváme, že teď pojedeme v klidu, takže ve sjezdu sice dojezu na čelo naší skupinky, ale dál to nějak nehrotím, jak kdyby mi něco říkalo, že tam za námi přece musí být... Odbočka v Bystřici a další brdek. Kluk, co s námi jede dlouhou a ví, že teď záměrně netlačíme na pilu, se ptá, jestli už je tu ten náš kamarád. Odjedu si bokem a otočím se, abych kdyžtak nekecal a "ty voléééé", už jen pár metrů a Kolíkáč je tu. Přivítat se, zarvat si a Kolíkáč se hned ujímá taktovky a rozjíždí zběsilý tempo. Nálada na max, takže jedeme jako hovada, nemám s tím problém, pak ani Kapr. Zbytek jen kouká a odmítá střídat. Musíme se trochu uklidnit, naštěstí se blíží další bufet. Hlásíme, že zastavíme a nikdo neprotestuje. Staví všichni, už je pěkný vedro, do prázdného bidonu беру vodu, do ruky banán. Měl jsem i další velký gel, tak snad jím i piju dost. Při odjezdu nás dojíždí další skupina se spoustou Bčkařů, ale někdo na dlouhou se taky najde. Rozjedeme to, ale pakujeme se dozadu, přeci jen tady nedává smysl jet víc než zbytek. Dyt' je tu přes 20 lidí. Do rozdělení se i tak párkrát otočím na špici a pak už nás pokračuje jen 11 a je to z větší části na nás. Kapr ve formě, Kolíkáč dobře naladěný a mě to pořád taky docela jede. Tohle je sen! Piju, jím a leju si vodu za krk a na nohy, protože se děsím dalšího Tesáku. Loni hodně bolel i když se skoro nejelo. Teď se ale taky moc nejede a bolí to míň. Uf. Většinu odtáhnou ze špice kolem 230W, což zase nikdo nerozporuje. Teda Kolíkáč přijede trochu přitopit, ale z kopců předtím vím, že Kapr kdyby chtěl jet víc, tak jede. A mě se víc je taky nechce, před bufetem mi to moc smysl nedává, takže si vypůjčím hlášku "mučíš svojich" a je jede se dál mých 230W... Jsme nahoře, zase můj oblíbený sjezdík a na Trojáku stavíme. Beru vodu i jonťák, rohlík se salámem a vypiju i dva kelímky kofoly. Jsem tu v mnohem lepší stavu než loni, ale stejně sním, co vidím. Kolíkáč s Kaprem vyrazí, že si je mám sjet ve sjezdu. Všichni už asi odjeli, jen periferně jsem si všiml, že někdo jde do sjezdu se mnou, ale po pár zatáčkách jsem byl sám. A za dalších pár už s Kaprem a Kolíkáčem. Sváťa Božák v cíli hlásil, že jsem ho tam pěkně nechal... No, nová komboška fakt pěkně letí...Poměrně rychle dojíždíme i zbytek skupiny a pokračujeme na Lázy. To žádný festival wattů není, teda pokud nejde o watty z trouby, která je všude okolo. Teplota stoupá na 34 stupňů a sluníčko na louce pěkný svítí :). Leju na sebe vodu co pár minut, těším se na sjezd. V kopci se nic neděje a v 7 lidech pokračujeme dál. Platíme daň za to, že máme převahu a ne všichni pomůžou na špici. Někdo pomáhá, někdo se veze, někdo bohužel zbytečně kazí tempo. Škoda, tady se dalo skupiny využít ještě víc, zvláště když nejvíce lidí bylo z kategorie 40-50 a měli 5 minut na 3. místo... Ale v hlavě pořád dobrý, tak to neřeším a soustředím se na sebe. Jíst, pít a tak, ale i tohle je pořád těžší a těžší. Odpočítávám každý km, neutíkám to, je děsný vedro, žaludek už nic nechce, no budu to muset nějak

doklepat a bude to ještě zajímavý. I tak se zdá, že patřím ve skupině k tomu lepšímu, minimálně asi hlavou, protože se nebojím jet. Utěšuju se tím, že o moc líp na tom asi nikdo nebude. Někdy mě přijde, že 2 km jedeme snad 2 hodiny, přitom pořád docela frčíme, ale tělo mi připadá už hodně zničené. Ale vlastně bych si to měl užívat, dyť tohle je sen, takhle jsme to chtěli! Kolíkáče můžu potěšit, že už taky vyhlížím křeče a konečně je tu brdek, co hlásí Garmin jako předposlední kopec. Rozsekanej sjezd a přesun po pěkném asfaltu pod lom. Chci jet ověřené tempo, ale když se ohlédnou je třeba zpomalit. Zbytek ale spíš přidá a ujíždí. Srovnáme se s Kaprem a Kolíkáčem a ani nemusí nic říkat, abych viděl, že to bude v pohodě. Pořád hezký tempo, takže na vrcholu žádná velká ztráta a skoro jak kdyby na nás čekali, tak rychle jsme je dojeli. Teď už se blíží konec, tak se zase jede líp, prosím ještě o vodu na nohy, protože mě už došla. Kapr našťestí má, tak se podělí. Roztáčím to a hecuju ke sjetí kluka z naší skupinky co odjel v kopci trochu víc. To funguje, takže za chvíli jsme komplet. Kostky roztočí Kapr přesně jak si včera vyzkoušel, Kolíkáč za ním a pak se to rozpojuje. Nedá mi to, doskočit si tu díрку a za kostkama houknout, že to zkusíme. Jenže nohy už moc nesouhlasí, žádný 400W interval se nekoná a dál než na 10m nás neodvezu. Za chvíli jsme dojeti a zase se nikomu nechce jet. Ještě to nahecujeme, že je před námi další, kterého nakonec v lese sjedeme. Po 200 km pořád poctivě závodíme a v 9 lidech se jde do spurtu, do kterého se mi ani nechce, navíc ty kostky v cíli... Ale zase nechat to lidem, co se vezli, to taky ne. Takže si podržím místo do poslední zatáčky a docela solidní watty na 210.km stačí ve skupině na 2.místo, celkem 19. Naši skupinku vyhrál kluk, co s námi jel od Tesáku a poctivě tahal, tomu to přeju. Kapr padá do trávy, já s Kolíkáčem jdem čůrat. Každý krok docela bolí, připadám si jak po bitvě. Sednout si do stínu a když ti kamarád přinese studené pivo nebo řízek... To jsou stavy, kdy tyhle věci mají nevyčíslitelnou hodnotu. Sedíme a sedíme, vyhlášení bude až za hodinu a mě to vůbec nevádí, hodinu sedět je ten nejlepší plán, co teď mám. Totálně zničeněj a přitom tak spokojenej. Všechno to ještě probrat, vzpomenout a ujistit se, že se nám to fakt nezdálo. A nakonec si zařvat na Kapra a jeho druhé místo a jít si vyzvednout i pohár nejcennější, pro nejlepší tým! Totální cyklistika, týmová krasojízda, Kapří bedna a týmové vítězství. Díky moc za pohár, půjde na prominentní místo a bude mi každý den připomínat tři největší šlapkovský legendy, s kterými jsem měl tu čest být součástí vítězného týmu. Kapře, Kolíkáci a Strejdo, díky za všechno, co pro šlapky děláte. To díky vám jsem mohl dneska zažít pocity a emoce, o který jsem ani nevěděl, že existují. Tohle nebyl sen!!!

Strejda – Mamut 2021

Pořád přemýšlím o osudech kdysi slavné skupiny A. Halo, halo, kde jste všechny? Honza, Kolbaba, HonzaA, Laco, zvaný Kocot, Fousáč, Ivča, Míša, Lenka, Hraboš, RiC, Yetti... Na koho jsem ještě zapomněl? Letos jsem zůstal definitivně sám. Že by to byl náznak z osudu, že taky to mám zabalit? Je fakt, že občas cítím, že začínám být organizátorům na obtíž. Tak činím zásadní rozhodnutí: když na třech po sobě jdoucích závodech skončím úplně poslední – ukončím kariéru. A s touto myšlenkou jdu na start Mamuta. Tady se dozvídám, že na dlouhou přihlášeno jen 50 lidí. Tak hele, konečně mám šanci na první stovku! Lepší skupina Šlapek se těsní u startovní čáry, já se nikam neženu. Pro jistotu mam na rámu nalepenou tabulku stoupaní, ale dnes kromě délky a procenta mám tam taky svůj loňský čas na každém vrcholku. Odstartovano, pořád hledám, za koho by tu šlo chytit, a skutečně nakonec prvních 10 kiláčku se vezu v háku, ale na prvním kopci už jedu své. Nicméně nahoře jsem o dvě minuty rychlejší, než loni. Divné, co? Kde jsem to loni flákal? Pod Tesák ještě párkrát se někoho chytinu, ale jen na chvíli, pak už zůstávám na dlouhou dobu sám. Na Tesáku mne zpravidla začíná být jasno, jaký ono to dneska bude. Ten začátek je hektický, a nikdy nevím, na kterou stranu ono se to přikloní, bude to půjde čím dál hůř, nebo začnu se toho užívat. A letos to vypadá na tu druhou variantu. Jede se mi až podezřele dobře, na vrcholu oproti loňsku mám náskok 5 minut. Kruci, proč nikde nikdo? Loni jsem pořád nějaké další závodníky viděl... Asi fakt přijelo málo lidí. Hadovna celkem v klidu, náskok 6 minut. Grapy skoro bez potíží, mam k dobru 10 minut. Tesák podruhé, ujde to, 13 minut vyhrávám. Na bufetu dvojice, ale až mne vidí, okamžitě ujíždí. Nevadí, ve sjezdu je mám, a do Kateřinic jedeme spolu. Lazy už docela bolí, ale zisk pořád narůstá, 15 minut, to už je něco. Přemýšlím, zda mám dojet s tou dvojicí, nebo se rvát o co nejlepší čas. A ješitnost tentokrát vítězí, ujíždím. Akorát ten terén se mi zda být odlišný od loňského, ale Kolíkáč psal, že tam malá změna. Vystřízlivím, až dojeďu do Bystřice pod Hostínem. Zřejmě jsem přeskočil na jiné šípky. Tak je to asi správné, ješitnost musí být potrestána. Otáčím to zpátky. V tu chvíli už se mi nechce bojovat, a okamžitě cítím, že síly došly. V cíli mám o 6 kilometru víc, a čas nakonec horší, než loni. Ale Kolíkáč, Kapr a Luke mne vítají, skoro jako vítěze etapy na TdF. Díky, hoši, jste prostě úžasná parta! Nu a jako bonus týmové vítězství. Asi u toho ještě chvíli vydržím.